

≡ KNIHA ZLIN

Steffen Jacobsen

Trofej

FLEET

Steffen Jacobsen

Trofej

Steffen Jacobsen

TROFEJ

Copyright © Steffen Jacobsen, 2013
Translation © Markéta Kliková, 2015

ISBN 978-80-7473-301-7 (PDF)

„Lovu na člověka se žádný lov nevyrovná. A pro ty, kteří loví ozbrojené lidi už dost dlouho a líbí se jim to, nemá nic jiného význam.“

Ernest Hemingway

Prolog

Finnmark, severní Norsko
24. března 2010; 18:35 hod.
70° 29' 46. 97 S
25° 43' 57. 34 V

Sledoval, jak západně od Porsangerského fjordu zapadá slunce za hory. Když ho našli, věděl, že už jej znovu nikdy neuvidí. Šeřilo se a od vody přicházel chlad. Pár kroků před ním padala náhorní plošina prudce do moře, takže jediné tudy by bylo možné utéct, ale slézt po sto metrů vysokém převislém útesu nebylo v jeho stavu a při mizejícím denním světle možné. Tohle je konec a bude lepší se mu postavit čelem. Už nechtěl být zvířetem.

Věděl, že ho lovci celý den hnali právě k tomuto bodu, k hraně ničeho. Kulhal po uvolněných žulových deskách, odhodil vybitou loveckou pušku a dřepl si za osamělý velký kámen, který vítr obrousil do příjemné křivky, k níž mu záda sama přilnula. O pár metrů dál proudila v potoce voda z tajících ledovců. Horský potok rychle a hladce přetékal přes hranu a voda dopadala na břeh fjordu hluboko pod ním.

Viděl světla několika aut na druhé straně fjordu. Jela necelých patnáct kilometrů od něj, ale v úplně jiném světě. Pak si zastrčil ruce do podpaží, opřel si bradu o kolena a díval se na zničenou pohorku, kterou zasáhla klientova kulka. Od té chvíle už jen překotně prchal.

Poraněná noha mu pořád ještě krvácela, ale už to nijak zvlášť nebolelo. Stáhnul si pohorku a zatnul zuby, když s botou sundal i ponožku ztvrdlou od zaschlé krve. Vklínil botu pod kámen a zasypal ji šterkem a kamínky. Možná ji někdo jednoho dne najde.

Byly to kvalitní pohorky. Výbavu měl celkem vzato prvotřídní. Oblékl si maskáčovou bundu a lovecké kalhoty, flísku, termoprádlo, s sebou měl i kompas a zalaminovanou mapu kraje Finnmark s výběžky sahajícími do Barentsova moře mezi Porsangerským, Lososím a Tanským fjordem.

Na obloze se objevily první hvězdy a planety. Věděl, která je Venuše, ale ostatní nepoznal. Ingrid je pojmenovat dokázala. Souhvězdí, horské rostliny i zvíř měla v genech.

Vyndal ruce z podpaží, sepnul je a pomodlil se za svou ženu, ačkoli se jinak nikdy nemodlil. Ingrid jim prostě *musela* uniknout. Na lyžích i pěšky se v horách pohybovala rychleji než on a on to také přese všechno zvládal. Dotedl.

Odpoledne zaslechli píšťalky lovců a bylo jim jasné, že je objevili. Objali se. Políbil ji na studené rty a odstrčil ji od sebe po roztáté vodě pod okrajem ledovce. Nechtěla ho opustit, tak do ní strčil znovu, až málem upadla. Řekl jí, že se bude držet na hřebenu tak, aby byl vidět, aby pronásledovali jeho. Ona měla běžet dál podél ledovce a pak vyrazit nahoru do terénu. Kdyby běžela po zbytek dne a přes noc, mohla by za svítání dorazit do Lakselvu a zburcovat policii.

Ingrid si nasadila lyže, jako šíp vystřelila přes zasněžený svah a zmizela mezi zakrslými borovicemi, kde ji těžko mohli vidět. Uteče jim.

Svou ženu naposledy spatřil z hřebenu. Ve stejný okamžik si všiml lovců, kteří přecházeli přes ten vedlejší. Měli v zádech odpolední slunce a vrhali dlouhé

stíny. Ti vpředu ho uviděli. Mezi dolinami se znovu rozezněly píšťalky.

V horách nebyli od té doby, co se narodila dvojčata, a to už jsou dva roky. Takže už se nemohli dočkat. Jeho žena pocházela z Norska a naučila ho milovat opuštěné severní kraje. Rozhodli se spontánně, když viděli předpověď počasí pro Finnmarku, která na konec března slibovala klidné, bezoblačné dny. Přemluvil svou matku, aby pohlídala děti, a zarezervoval dvě místa v příštím letadle z Kodaně do Osla a dál z Osla do Lakselvu.

Večeři si dali v téměř prázdném hostinci Porsanger Vertshus. Sezóna teprve začínala a hostinská je s radostí přivítala. Pak nahoře na pokoji vypili lahev červeného vína, pomilovali se pod studenými přikrývkami a spali tvrdě a bezstarostně.

Druhý den ráno si vyšli na sever podél východního břehu Porsangerského fjordu, kamion je svezl do Vakkärä, odkud se vydali do hor. Naplánovali si třiceti kilometrovou túru na severoseverovýchod k jezeru Kjæsvatnet. Chtěli si u něj postavit stan a trochu si zarybařit, fotit, zkrátka strávit tam pár dní a pak se vrátit do Lakselvu.

Šli za jarního slunce a obklopovaly je vůně, které probouzející se jaro uvolňovalo z rostlin, lišejníků, z tisíců jezer a planin, kde pohorkami prolamovali námrazu. V jezeře Kjæsvatnet chytil několik zimou otupělých pstruhů. Ryby byly v jeho rukách těžké, chladné a pevné. Zabalil je do lišejníku, uložil do rybářského koše a Ingrid rozdělala oheň. Mráz začal praskat v korunách stromů, ale oni v malém březovém háji seděli ve spacácích těsně u ohně, opírali se o kmeny a jedli. Zima jim nebyla.

Později ho v noci probudil hluboký, pravidelný zvuk rotoru vrtulníku daleko na východě. Nezarazilo ho to.

Často slychávali vrtulníky přivážející pacienty do nemocnic v Kirkenes nebo v Hammerfestu nebo letící se zásobami a posádkou na ropná pole v Severním moři. Tato oblast má napříč téměř sedm set kilometrů a skoro nikdo tu nežije. Jsou tu prakticky sami, kromě větrem ošlehaných městeček u pobřeží a kočovných Sámů se soby.

Znovu usnul a další probuzení si už nepamatoval tak jasně. Od tohoto okamžiku se vše rozpadlo na malé nepsmyslné útržky: záblesk chladného, hvězdami posetého nebe, když se stan nad nimi vytrhl z konstrukce, Ingridin krátký výkřik, ostrý zápach ozónu, modrý, bzučivý záblesk. Bolest a tma. Nemohl pohnout jediným svalem, ale vnímal, že ho zvedli i se spacákem a vynesli do noci ozářené hvězdami.

Později ho napadlo, že je ochromili elektrickým paralyzérem. Jako ve filmu.

Silueta helikoptéry zastínila nebe nad nimi. Položili je dovnitř na podlahu a stroj se zakymácel, když muži nastoupili.

Stav beztlíže. Přeprava.

Únosci neřekli jediné slovo, nepromluvili mezi sebou, ani k Ingrid nebo k němu. O pár minut později se jeden z nich předklonil s injekční stříkačkou v ruce, zapíchl Ingrid skrz spacák do stehna jehlu a její částečně bezvědomé naříkání ustalo.

Všiml si, jak muž z další stříkačky vytlačil jasný řídký pramínek tekutiny. Pak mu poklekl vedle hlavy a nahnatal ve spacáku jeho paži.

Plaval vzduchoprostorem směrem k zářícímu čtverci, načež se probudil a shledal, že dřepí nahý na betonové podlaze a třese se chladem. Výhled měl na prázdný okenní rám. Venku bylo větší světlo než uvnitř. Tělo se mu asi vzpamatovalo dřív než mysl, protože balancoval

v podřepu na patách. Ruce měl zmodralé a nateklé od utažené kabelové stahovací pásky, kterou měl svázaná zápěstí, od nichž vedlo ocelové lanko ke kovovému očku přichycenému k zemi.

Na konci budovy byla na trámech složená hromada břidlice a on hádal, že jsou v jednom z mnoha opuštěných břidlicových lomů v horách.

Vedle něj se ozval povzdych a škrábání nehtů po betonu. Svalil se na bok, aby to, co Ingrid uvidí jako první, byla jeho tvář.

Přitiskli se k sobě, jak jen to ocelová lanka dovoľovala, a v tu chvíli se otevřely dveře. Spatřili v nich dvě tmavé postavy, za nimiž prosvítalo ranní slunce. Přicházeli k nim halou a štěrk jim křupal pod pohorkami. Naprosto ignorovali jeho rozlícenou otázku v dánštině, angličtině a norštině. Když nepřestával nadávat, přiložili Ingrid k hlavě pistoli.

Nejvyšší muž ho vytáhl za vlasy do sedu. Pak ho zase pustil a vytáhl si z kapsy v bundě jejich pasy. Muž bezchybnou angličtinou se skandinávským přízvukem konstatoval jejich věk a zeptal se na jejich hmotnost, jestli berou nějaké léky a zda vědí, jak vstřebávají kyslík.

Mátl ho mužův klidný, konverzační tón. Ten, co ho doprovázel, odklonil pistoli od Ingridiny hlavy. Posbíral v puse sliny a plivnul dotazujícímu se na botu.

Ten se ani nehnul. Oba muži mezi sebou neprohodili jediné slovo. Přesto druhý z nich patou pohorky prudce dupnul Ingrid na prsty u nohy. Vykřikla. Vrhł se proti lankům, načež dostal kopanec na solar.

Muž zopakoval otázky a dostal na ně odpověď. Poté oba odemkli visací zámky, přestřihli jim kabelové stahovací pásky okolo kotníků, vytáhli je nahoru a vyvedli ven.

Ingrid museli podpírat, ale on chtěl jít sám.

Na dvoře mezi budovami břidlicového lomu stáli další čtyři muži. Na sobě měli černé lyžařské kukly, maskáčové bundy a kalhoty s maskovacím vzorem vhodným do hor. Ledově šedé, černé a tmavozelené nepravidelné barvy naruší v terénu obrys jejich postav.

Pohlédl muži do hnědých očí.

„Hrajete si tady na hrdiny, co?“ prohodil dánský.

Muž přimhouřil oči, jejich koutky se vpily do vrásek od úsměvu, ale neodpověděl.

Přestříhli jim pásky okolo zápěstí a on k sobě přitiskl Ingrid. Byla drobná a hubená a pokoušela si rukama zakrýt klín i malá prsa.

Na stole, což byly dveře položené přes dvě dřevěné kozy, leželo oblečení, pohorky, výbava a jídlo. Řekli jim, ať si na sebe vezmou termoprádlo, trička, flísky, ponožky, maskáčové bundy i kalhoty. Velitel jim doporučil sníst ze stolu všechno, co se do nich vejde; těstoviny, müsli a chleba. Tohle je poslední jídlo, které dostanou.

Hnědooký velitel je informoval, že si je koupil klient, který je bude v příštích dvaceti čtyřech hodinách štvát po horách. Nejde o nic osobního. Klient je nezná a oni neznají jeho. Ve hře byli i jiní, ale on si vybral je.

Ingrid skryla tvář v dlaních, schoulila se a rozvzlykala. Neustále opakovala jména dvojčátek.

Všiml si pohybu za oknem. Uvnitř za špinavým, popraskaným sklem někdo byl. Oválnou tvář napůl zakrýval stín široké krempy klobouku.

Pak muž ukročil ke straně, pryč od okna.

Dostanou dvě hodiny náskok, pokračoval velitel. Když je najdou během stanovené doby, klient je zabije, jak se mu zamane. Ukázal na bílou osamocenou skálu o několik stovek metrů dál. U jejího úpatí najdou loveckou pušku se třemi náboji. Můžou s ní udělat, co budou chtít. Umí zacházet s puškou?

Přikývl.

Ingrid se zhroutila a on ji prudce zvedl na nohy. Provedl ji mezi budovami okolo hromad břidlice ven do terénu.

Slunce opustilo hory na východě a oni se rozběhli.

Všiml si odrazu čelovek na vlhkých kamenech potoka, srdce mu rychle a silně bušilo. Měchýř se vyprázdnil a po stehnech se mu rozlilo teplo. Klel ze studu, z šíleného strachu o Ingrid, z neskutečnosti.

Pak se zvedl, vystoupil zpoza svého pohodlného bloku skály, přičemž byl zcela viditelný proti večernímu nebi za sebou.

Lovci vyběhli ze tmy a on na ně křikl. Jeden z nich kulhal a on si přál, aby tu svini býval byl trefil do srdce a ne do stehna. Jedno světlo zářilo bíle a silněji než čelovky. Zastínil si oči rukama. Reflektor kamery. Ti hajzlové ho filmují.

Lovci se zastavili na dvacet kroků od něj a začali v rytmu tleskat, nejprve tiše, pak silněji. Sklonil se, zvedl kámen, hodil jím, ale netrefil. Sedm střelců stálo v řadě a mířilo. Zelené a červené laserové hledáčky mu na těle hravě skotačily, až se mu střetly nad srdcem.

Pak se dali do zpěvu a on vypnul mozek. Stál zády proti útesu v jedné z nejopuštěnějších a nejodlehlejších krajin na světě, zatímco kati křičeli, dupali a tleskali *We Will Rock You* od Queenů...

BUDDY, YOU'RE A YOUNG MAN, HARD MAN!
SHOUTIN' IN THE STREET
YOU GOT BLOOD ON YO' FACE
YOU BIG DISGRACE

WE WILL WE WILL ROCK YOU!

Zpívali čím dál hlasitěji. Dupání pohorek se neslo horami. Před klientem se rozevřel púlkruh. Vrávoravě

vykročil vpřed s puškou v ruku, působil nerozhodně, sklonil hlaveň a zase ji zvedl.

Snažil se pod kloboukem s širokou krempou najít klientovy oči, získat trochu lidského kontaktu, ale reflektor kamery ho oslňoval. Šermoval rukama proti světlu, ovšem Ingrid nikde neviděl. Divoká naděje mu otevřela hrdlo a nahlas neartikulovaně a triumfálně vykřikl.

Klient se naklonil na stranu a pozvracel se. Postavil pažbu na kameny a opřel se o hlaveň. Velitel mu něco ostře a rychle nakázal, muž přikývl a otřel si pusou.

Pak se velitel otočil směrem ke kořisti a nízkým obloukem k ní něco hodil.

Automaticky chytil černý, těžký, zavázaný pytel. Chvilí se díval na tiché, nehybné muže, než pytel otevřel a vyndal jeho obsah.

Svět zanikl a chvíli nato zemřel Kasper Hansen.

1

Michael Sander si pročísl vlasy a upravil kravatu. Míjel právě třímetrovou bílou zeď obklopující sídlo na jedné z nejdražších adres v Dánsku. Budovy v ulici Richelieus Allé v Hellerupu u Kodaně spadaly všechny do vytoužené kategorie rozlehlé vily a skutečné paláce.

Prohlížel si jmenovku zapuštěnou do zdi u brány, stálo na ní CASPERSEN. Zkontroloval si pěšinku ve vyleštěné mosazné destičce, stiskl zvonek a pokusil se důvěryhodně usmát do kamery.

„Kdo je?“

Otázka zazněla z reproduktoru ve sloupku brány.

„Michael Sander.“

„Vteřinku.“

Brána se otevřela a oblázky mu na příjezdové cestě zakřupaly pod nohama.

Usmívající se delfíni v kašně před domem chrlili pramínky vody na nahou nymfu, která vypadala podivně živě a smyslně. Otevřená garáž vystavovala hračky nějakého bohatého muže: nebesky modré maserati quattroporte, mercedes roadster a rolls royce holubí šedi. Na poznávacích značkách stálo SONARTECH 1–3.

Před hlavním schodištěm parkoval obyčejný černý opel.

Michael si byl vědomý určitého optického klamu. Bílý dům působil od brány nestydatě velký, ale to se pletl. Ve skutečnosti byl obrovský.

Vystoupal po osmi širokých schodech a v okamžiku, kdy pozdvihl ruku ke klepadlu, se dveře samy otevřely.

Nejprve si ho přeměřily šedé oči, až pak se tvář opatrně roztáhla do rezervovaného úsměvu. Byla to vysoká žena se širokou rozložitou kostrou. Nikdy asi nebyla šarmantní nebo úchvatná. Obličej měl výrazné, ale symetrické rysy a Michael odhadoval, že jí je o několik let méně než jemu.

Rutinně mu stiskla ruku a představila se.

„Elizabeth Caspersenová Behncková.“

Pak ho vedla za sebou po bílozelené mramorové dlažbě v hale, takže Michael měl příležitost si ji prohlédnout. Na sobě měla černý kašmírový svetr, perlový náhrdelník, tmavošedou sukni jednoduchého střihu a nápadné tmavočervené punčochy, což mu připomnělo hubené nohy čápa. Byla příliš vysoká na to, aby mohla nosit jiné boty než s plochou podrážkou. Navíc byla intelektuální typ člověka.

Potenciální klienty dělil primárně na lidi intelektuálního a tělesného typu. Samozřejmě pak existovaly podtypy, jen vzácně ale musel změnit první dojem. Michael věděl, že Elizabeth Caspersenová Behncková je dědičkou kolosálního rodinného jmění a partnerem jedné z největších a nejstarších advokátních firem v Kodani. Takže byla nepochybně vzdělaná, to ale nebylo rozhodující pro zařazení do kategorie tělesného nebo intelektuálního typu. Spíš to byl způsob, jak boky navazovaly na trup a nohy, křivka beder, držení těla, délka kroku. Zda měla ruce a nohy nakrémované či suché.

Jeho žena se ho občas ptala, do jaké kategorie spadá on sám a to Michaela pokaždé trochu ranilo. Sám sebe chápal jako šťastný mezityp. Byl smyslný, ale uvažoval racionálně.

Elizabeth Caspersenová před ním kráčela po schodech nahoru a jemu připadalo, že stoupá zoologickým muzeem. Na všech stěnách visely vycpané hlavy a paroží všech možných tvarů a velikostí čeledi jelenovitých

a antilop. Prázdné oční důlky ho pozorovaly ze všech stran a z trofejí se linul suchý, zatuchlý zápach.

Na první podestě schodiště po něm vztahoval dvoua-půlcentimetrové drápy africký lev. Nad jednou z jeho předních tlap vyčnívala z mahagonové desky obrovská hlava, černé pysky byly nakrabacené přes zažloutlé zuby, hřívu měl zježenou. Zuřivý pohled skleněných očí ho přikoval k zemi.

Žena se ohlédla.

„Otec mu říkal Louis. Děsivé, vidíte?“

„To rozhodně, paní Caspersenová Behncková.“

„Stačí Elizabeth, smím-li vám říkat Michaeli.“

„Samozřejmě.“

Jako by ho to zvíře zhypnotizovalo.

„Představte si, že jste malá holka s bujnou fantazií a že byste musel pozdě večer po schodech dolů, když byste si chtěl skočit pro něco do kuchyně.“

„Tak to bych měl noční můry ještě dneska,“ odpověděl jí.

Stoupali po schodech, dokud se Michael opět nezastavil přímo pod třímetrovým portrétem majitele domu, nedávno zesnulého podnikatele Flemminga Caspersena. Malba byla věrná jako fotografie. Na jedné straně obrazu byly police s pozlacenými starými svazky a Caspersen se zamyšleně opíral rukou o kulatý stolec. Ležely na něm pergameny s pečetěmi a nažloutlé rukopisy, mapa a rozevřené folianty, jakoby miliardáře vyrušili při zkoumání pramenů Nilu či samotné podstaty světa.

Za nebožtíkem se tyčil šedý grizzly a jejich stíny splývaly na zdi. Caspersenova mužná energická tvář byla vážná, bílé vlasy měl naježené. Hnědé oči sledovaly přihlížejícího pozorovatele a vyvýšená poloha obrazu a mužova vysoká postava mu dodávaly královskou důstojnost. Kravata měla vzor decentních šedých

proužků a oblek mu padl, jako by jej vyvinuli v aerodynamickém tunelu.

„Můj otec se rád prezentoval jako renesanční člověk,“ ozvala se Elizabeth Caspersenová. „Ačkoli pochybuji, že by si kdy přečetl nějakou beletrii. Vždycky říkal, že toho sám zažil dost. Smyšlené životy mu připadaly nudné.“

Michael ukázal na hlavu nosorožce visící šest metrů nad zemí. Zvíře smutně pošilhávalo po šedých plochých pahýlech, které mu zbyly po rozích.

„Co se stalo s támhletím?“

„Před pár měsíci se někdo vloupal do domu. Opřeli si o zeď zahradníkův žebřík, uřízli rohy pilkou na železo a zmizeli. Matka byla zrovna v nemocnici a v domě nikdo nebyl. Policie říkala, že to provedli velice profesionálně. Vlastně bychom ho měli sundat. Nosorožec bez rohů nemá celkem smysl.“

Ukázala na skříňku dole u vchodových dveří. „Hlavní dveře vypáčili a alarm deaktivovali tekutým dusíkem.“

Michael se vyklonil přes zábradlí a zkoumal stěnu smetanové barvy pod ořezanou trofejí. Po žebříku tam vážně zůstalo několik tmavých skvrn.

„Zoologická muzea a soukromé sbírky jistě čelí epidemii krádeží rohů,“ prohlásil. „Údajně by měly léčit všechno od impotence až po rakovinu.“

„Byly to impozantní rohy,“ pokračovala. „Otec to zvíře zastřelil v Namibii v třiasedmdesátém. Je to bílý nosorožec. Nebo byl.“

„Myslel jsem, že jsou chránění.“

„Zastřelil ho pro účely výzkumu, což samozřejmě jinými slovy znamená, že podplácel. Otec se nezastavil před ničím, dokud nedosáhl svého.“

Michael se zastavil. To prehistorické zvíře v něm vzbuzovalo zvláštní lítost.

„Rohy vážily asi osm kilo, což hodnotou odpovídalo stejnému množství kokainu,“ informovala ho. „Prodejní cena na ulici je vlastně úplně stejná. Padesát dva tisíc dolarů za kilo.“

To Michaela ohromilo. Čtyři sta tisíc dolarů za půl hodiny práce bylo fajn. Nebo spíš úžasné.

„Nic jiného nevzali?“ zeptal se.

„Matka má šperky uložené v bezpečnostní schránce v bance a v domě nemáme nikdy větší hotovost než je potřeba na zaplacení zahradníka a úklidu.“

Vedla ho chodbou ve druhém patře. Minuli potměnou ložnici a Michael koutkem oka zahlédl vyhublou ženskou tvář na polštáři. Velké, jakoby ptačí oči otočené ke dveřím. Zdravotní sestra právě zavěšovala na stojan sáček s infuzí.

„Flemmingu? Flemmingu?“

Sestřička zavřela dveře.

Volání nepřestávalo.

„To je moje matka,“ vysvětlila Elizabeth Caspersenová. „Má Alzheimeru.“

Michael se soucitně usmál.

Otevřela další dveře a Michaela oslnilo světlo odrážející se od třpytivé hladiny Øresundského průlivu.

„Pěkný pokoj, že?“ zeptala se.

Okna od podlahy ke stropu měřila minimálně šest metrů.

„Nádherný,“ odpověděl jí a zastínil si oči.

Poznával interiér pokoje z portrétu Flemminga Caspersena. Knihovnu lemovala černá, umělecky kovaná lávka tvořící ochoz. Vysoko nad hlavou mu tlapami šermoval obrovský vycpaný medvěd.

„Medvěd kodiak, Aljaška, pětadevadesátý,“ prohlásila lakonicky.

„Začínám chápat, proč jim hrozí vyhynutí,“ utrousil.

„Vy nechodíte lovit?“ zeptala se ho.

„Zvířata nelovím.“

„Otec by řekl, že by například v Africe bez loveckého průmyslu na safari nebyly peníze na rezervace a dozorce, kromě toho by už pytláci všechno živé dávno vyhubili.“

„Určitě by měl pravdu,“ souhlasil Michael.

Přistoupila k oknům, založila ruce a začala si okusovat nehet. To jistě nebylo normální chování pro advokátku Nejvyššího soudu, pomyslel si Michael a stoupl si vedle ní, aby jí tak nabídl jakousi tichou podporu.

Vysoká bílá zeď oddělovala park od sousedních pozemků. Všiml si, že po horní hraně zdi vedou tenké dráty od alarmu. Bílé kamery evidentně zabíraly každický centimetr čtvereční pozemku. Měl pocit, že pasivní ochraně domu nebylo co vytknout. Problémem byla samozřejmě otevřená vodní plocha.

V parku vedle stožáru na vlajku seděl černý labrador, čenich upíral k jarnímu nebi a srdceryvně vyl.

„To je Negr, otcův pes,“ zamumlala Elizabeth Caspersenová. „Takhle tam sedí a vyje od té doby, co otec zemřel.“

„Negr?“

Elizabeth Caspersenová se zarmouceně usmála.

„Nebyl rasista. Jen mu záleželo na tom, jestli ze sebe lidi nedělají někoho jiného. Myslím, že mu připadalo vtipné chodit tady po Hellerupu a volat takhle na psa. Nahlas.“

Michael si pořád ještě prohlížel zeď okolo zahrady, rozvod alarmu a rozmístění kamer.

„Zachytily kamery to vloupání?“

„Ano. Ve dvě ráno připluli od průlivu dva muži v gumovém člunu. Měli na sobě mikiny s kapucí, lyžařské kukly a rukavice. Přeběhli po trávníku okolo domu, vzali zahradníkův žebřík a vypáčili dveře.“

„A co Negr?“

Pohlédla na truchlícího psa.

„Určitě měl prostě radost z toho, že vidí lidi. Je to osamělý a velmi přátelský pes. Neposadíme se?“

Odložil si brašnu a usadil se do křesla. Elizabeth Caspersenová dosedla vedle něj, přehodila jednu červenou nohu přes druhou, pohlédla z okna a zakývala chodidlem.

Michael se opřel.

Chodidlo se rozkmitalo.

Samozřejmě už to zažil. Tu nerozhodnost předtím, než člověk odhalí svůj život a tajemství před někým cizím. Buď se klienti točili na pět níku a nakonec schůzku ukončili, nebo se do toho vrhli po hlavě.

Tohle bylo asi něco mezi.

„Nebylo snadné vás najít,“ ozvala se. „Jak si říkáte? Poradce?“

„Ano.“

„Nevypadáte na soukromého detektiva,“ prohodila.

„To беру jako kompliment.“

„Cože? Samozřejmě. Kávu? Vodu?“

„Nedám si nic, děkuju,“ odmítl nabídku.

„Jste ženatý?“

Prsty si hrály se šňůrou perel.

„Velice šťastně,“ odpověděl.

„To já také.“

Elizabeth Caspersenová se opřela a přitiskla si konečky prstů na oči.

„Takže nesledujete nevěrné manžely a manželky, nepostáváte v noci za jejich garáží s kamerou v ruce ani se jim nehrabete v odpadcích?“

„Jen na konci měsíce,“ odpověděl jí.

„Promiňte... já...“

Zčervenala.

„Promiňte. Je to všechno tak těžké. Doporučil mi vás jeden z anglických advokátů mého otce. Doslechl se, že

jistému Holandanovi pomohl nějaký dánský bezpečnostní poradce. Všichni byli strašně tajuplní a Holandanovi trvalo, než mi nakonec odpověděl.“

„Zavolal mi předtím, než se s vámi spojil,“ vysvětlil jí Michael.

„Netušila jsem, že by lidi jako vy vůbec mohli v Dánsku existovat.“

„Pár nás tu určitě je,“ odvětil. „Ale odbory a tak podobně nemáme.“

„Jmenujete se Michael Vedby Sander?“

„Ano,“ zalhal.

„A znáte Pietra Henryka?“

„Samozřejmě.“

Sledoval pro Pietra Henryka dva neschopné únosce, otce se synem, k opuštěnému statku jižně od Nijmegen v Holandsku. Vymysleli si, že unesou nejmladší dceru jednoho holandského magnáta, což byla první chyba, které se dopustili.

Pro Henryka bylo nemyslitelné do toho zatáhnout policii a riskovat, že by se vše dostalo do novin, které by z toho udělaly skandál. Henryk byl staromódní a dával přednost diskrétnímu a trvalému řešení.

Únosci tu devatenáctiletou dívku z dlouhé chvíle neschetněkrát znásilnili. Oholili jí vlasy, zmlátili ji, típali jí cigarety o záda, a když ji Michael se zbytkem týmu našli, byla víc mrtvá než živá. Jeho úkolem bylo dívku najít, zatímco se ostatní z týmu Pietra Henryka měli postarat o únosce.

Michael seděl ve svém autě na kraji lesíka pár stovek metrů od statku a viděl, jak ji srbský námezdný voják nese v náručí přes dvůr. Ten hromotluk ji odevzdal u mercedesu, ve kterém čekal otec s lékařem. Byla nahá, bezvládná jako loutka a vypadala jako zvíře stažené z kůže. Auto z pozemku vystřelilo, až mu štěrk odletoval od kol.

Čekal. O půl hodiny později zahrnul na dvůr nákladák a vojáci začali do domu s únosci nosit cihly, maltu a vědra.

Michael z místa činu odjel. Už to viděl a znal lidi, co pro Pietra Henryka pracovali. Byli to veteráni z balkánských válek a zažili všechno. Pokud byli v milosrdné náladě, tak předtím, než zazdili poslední cihlu, vhodili do nově vyzděného prostoru revolver se dvěma náboji, aby otec se synem mohli spáchat sebevraždu. Pokud měli špatnou náladu, tak těm dvěma svázali ruce i nohy, dozdili zeď a počkali, než malta ztverdla.

Spráskla ruce, až to tlesklo. Vytrhla ho tím z myšlenek.

„Co prosím?“

„Chtěla bych, abyste pro mě pracoval,“ zopakovala.

„Zájem bych možná měl,“ odpověděl opatrně.

„Henryk tvrdil, že vám musím bezpodmínečně věřit.“

Přikývl: „To je zpravidla nutné, pokud má naše spolupráce někam vést.“

„Můžete zničit mě i celou moji rodinu, pokud se ukáže, že vám nelze důvěřovat, Michaeli. Nečekala by nás pak žádná budoucnost.“

„Tak to obvykle bývá,“ konstatoval klidně. „Možná bych vám měl trochu vysvětlit, jak to chodí. Když přijmu nějakou zakázku, pracuju na ní dvacet čtyři hodin denně, dokud nedosáhnu kýženého výsledku, nebo dokud mi neřeknete, abych toho nechal. Můj honorář je dvacet tisíc denně plus náhrada výloh za odbornou výpomoc, podplácení, cestování, stravu a ubytování. Nepodepíšeme žádnou smlouvu, ani ode mě nedostanete žádné účtenky, ale musíte mi věřit. Dám vám číslo osobního účtu u mého účetního a on nahlásí částky finančnímu úřadu. Je to přijatelné?“

„A jaké jsou poznámky pod čarou?“ přeptala se.

„Moc jich není. Nepáchám žádné závažné, trestné přechyby, které by byly v rozporu s tím, co považuju za správné a vhodné. Rozhoduju se případ od případu, do čeho půjdu.“

„Bez ohledu na výši honoráře?“

„Ano.“

„V pořádku,“ odpověděla. „Ale proč je tak strašně těžké vás najít?“

„Jsem vybíravý,“ odvětil.

Žena mu občas kladla tu samou otázku. Poraden-skou firmu Michaela Sandera s jedním zaměstnancem v internetových databázích najít nelze. Tvrdohlaví jedinci možná dokážou najít poslední podobu webo-vých stránek společnosti někde na portálu *the deep web*, v takzvaném internetovém sklepě, který není dostupný vyhledávačům jako je Google nebo AltaVista, ale jen specializovaným vertikálním robotům jako je technora-ti.com. Možná mu kvůli téhle exkluzivitě unikají klienti, ale svým způsobem je mu to tak milejší. Zná v Londýně jednu eskortní dánskou dívku, jejíž intimní služby stojí stejně jako je řecký schodek rozpočtu a i ona postupuje takhle, prý kvůli své a dceřině bezpečnosti.

Jeho webová stránka byla strohá a relativně nic ne-říkající. Stálo tam, že je bývalý voják a policista a že deset let pracoval jako bezpečnostní poradce u zná-mé britské bezpečnostní společnosti Shepherd & Wil-kins Ltd. Mezi jeho úkoly patřila osobní bezpečnost, vyjednávání s rukojmími, finanční průzkum a další. U kontaktních informací bylo uvedené číslo mobilního telefonu, které měnil minimálně jednou za měsíc, ale zpravidla častěji.

„Co o mě víte?“ zeptala se ho.

„Vím, že jste jediné dítě Flemminga a Kláry Casper-senových,“ odpověděl jí. „Vím, že váš otec byl původ-ně radiomechanik a později si dodělal titul staveb-

ního inženýra. Víím, že v osmdesátých letech objevil řadu průlomových patentů, z nichž se později vyvinul dopplerovský ultrazvuk, miniaturní sonary a laserové dálkoměry, které se používají v podstatě ve všech armádních zbrojních odvětvích od ponorek až po lovecké zbraně, ale i v civilních meteorologických prognostických systémech. Je to prostě klíčová technologie pro určování vzdálenosti a identifikace cílů. Ta technologie je nepostradatelná a nikdy ji nikdo nepřekonal. Váš otec založil Sonartech v roce devatenáct set osmdesát sedm spolu s kamarádem ze studií Victorem Schmidtem a ano... zbytek už jsou dánské dějiny průmyslu. Jsou to dějiny úspěchu.“

„Jednou v noci zaslechl ve Frederiksbergu záchranku. Načež proseděl celou noc na lavičce a přemýšlel o tom, jak mu echo houkačky přesně udává, kudy záchranka jede. Tak to začalo. Pak se pustil do studia delfinů, netopýrů a poměrně elementární dopplerovské technologie. Vylepšil ji a rozvinul.“

„Pokud víím, tak má Sonartech v Dánsku jen vývojáře, výroba a distribuce je...“

„Přesunula se do Číny, Indie, Polska a Estonska,“ doplnila. „Jinak to nešlo.“

„A také víím, že váš otec před několika měsíci zemřel na zástavu srdce.“

„Dva dny předtím zaběhl maraton za něco málo přes tři hodiny,“ upřesnila Elizabeth. „Bylo mu dvaasedmdesát, ale měl skutečně výbornou kondici. Myslím, že za celý život nespokl jediný lék. Vždycky říkal, že jedině geny něco opravdu znamenají.“

Zvedla se a přešla k oknům. Ze zahrady zaznívalo neutěšené vytí psa. Michael se ani nehnu a mlčel.

Elizabeth Caspersenová si osušila oči a otočila se.

„Zatracený pes,“ zamumlala.

„Vaše matka je nemocná?“ zeptal se.

„Začalo to před čtyřmi roky a postupuje to nesku-
tečně rychle. Vlastní velkou část firmy s pobočkami ve
více než třiceti zemích a přitom ani netuší, jak se jme-
nuju. Ani neví, že otec zemřel.“

„Co se stane s firmou?“

„Po otcově smrti akcie samozřejmě spadly, ale kurs
se zase rychle spravil. Sonartech vyrábí kvalitní pro-
dukty. Otec vždycky rozhodoval o většině věcí a v čem
neměl hlavní slovo on, o tom rozhodoval Victor.“

„Victor Schmidt?“

„Ano. Můj otec věci vynalézal a Victor je prodával.
Fungovalo to výtečně.“

„Shodli se?“

„Řekla bych, že ano. Když firma vstoupila na burzu,
splnil si Victor přání a pořídil si zámeček na poloostro-
vě Jungshoved. Můj otec získal tenhle palác.“

„Vy jste v představenstvu Sonartechu?“

„Ano, a dokud moje matka nebude schopná zvládat
své závazky, což se už nikdy nestane, budu zastupovat
i ji. Otec byl předsedou představenstva, Victor dočasně
převzal jeho funkci a příští měsíc bude při mimořád-
ném zasedání představenstva zvolen novým předsedou.“

„Takže je rodina zabezpečená?“

„Ne tak docela. Děti nebo vnoučata zakladatelů spo-
lečnosti nezískávají funkci v představenstvu ani místo
ve firmě automaticky. Ve stanovách je psáno, že mu-
sí být *schopné*. A o tom, jestli jsou schopné, rozhodne
představenstvo. Já jsem evidentně byla. Nikdo si ne-
přeje rodinné sváry nebo aby o budoucnosti společ-
nosti rozhodovali pitomci jenom proto, že se jmenu-
jí Schmidt nebo Caspersen. Na druhou stranu moje
matka zdědila otcovy akcie v holdingové společnosti
Sonartechu a já teď vlastně jejím prostřednictvím re-
prezentuju většinového akcionáře ve společnosti.“

„Přál si váš otec, abyste do firmy vstoupila?“

„A jak! Byl jako v extázi, když jsem byla jmenována. Celé to zinscenoval a já byla připravená na to, že pokud bych to odmítla, zastřelil by mě.“

To na Michaela udělalo dojem, usmál se.

„Takže vás nevydělil?“

„Dostal lepší nápad. Jak jsem říkala, byla jsem připravená na nejhorší, ale když došlo na lámání chleba, vzal to vlastně moc pěkně. V tom byl docela fér. Možná stejně počítal s tím, že jednou v Sonartechu začnu pracovat. Že mě to potáhne domů. Na zasedání představenstva jsem začala chodit spíš proto, abych mu udělala radost.“

Elizabeth Caspersenová se posadila. Mimika ve tváři jí pracovala, střídalo se v ní několik výrazů.

„Victor Schmidt má dva syny?“ zeptal se Michael.

„Ano, Henrika a Jakoba.“

„Co dělají?“

„Henrik je nejvýš postavený manažer prodeje Sonartechu místo Victora, který teď převzal běžné vedení firmy. Je pilný a má plno kontaktů. Většinu času pobývá v New Yorku nebo Washingtonu, kde se uchází o přízeň americké armády. Je to workoholik a nemá skoro žádné špatné vlastnosti. Jakob...“ pokrčila rameny. „... vlastně nevím, co teď dělá. On je taková černá, ale nejmilovanější ovce rodiny. Byl důstojníkem Královské gardy. Teď se zabývá logistikou pro velké humanitární organizace. Je to nezávislá duše a nejlíp mu je, když je venku a sám. Jen málokdy jsou bratři spolu, ale od smrti mého otce už oba v Dánsku byli. Otec je zbožňoval a s oběma jeho smrt pořádně zamávala.“

„Zbožňoval je?“

„Velice. Visí tamhle.“

Ukázala na stěnu za točitým schodištěm.

Michael se zvedl a prohlížel si černobílou fotografii v nádherném stříbrném rámečku. Vzal ji do ruky. Tapeeta za obrázkem nebyla tmavší. Buď tam nevisel moc

dlouho, nebo jej často sundávali. Za snímkem vedle byl světlý obrys. Fotografie zvětčovala dlouhého, mrtvého leoparda v trávě, u jehož hlavy dřepěl usmávající se Flemming Caspersen v safari maskáčích.

Zadíval se na obrázek ve stříbrném rámečku: asi třináctiletý smějící se vytáhlý tmavovlasý kluk seděl vzadu na kánoi a v náruči držel lesklou rybu dlouhou jako jeho paže. Za chlapcem se rozprostíralo jezero, v němž se blyštivě odráželo slunce. Kluk seděl na hranici mezi slunečním svitem a stínem stromu, který se nakláněl nízko nad vodní hladinou. Na kmeni seděl jeho bratr. Byl o několik let mladší, skoro bělovlasý, útlý a měl na sobě šortky. Zuby měl bílé a bosýma nohama máchal nad vodou. V popředí stál stan. Z fotky vyzařovala nadčasová, bezstarostná letní atmosféra.

„Vyfotil to ve Švédsku,“ ozvala se Elizabeth.

„Váš otec?“

„Ano. Victor si nikdy nebral dovolenou, takže kluky přenechával otci, který je naučil všechny ty klučičí věci jako plachtit, rybařit a lovit.“

„Je Victor ženatý?“

„Oženil se s Monikou. Je to švédská venkovská šlechtična.“

„Takže má trofejní ženu?“

„To vůbec ne. Pracovala ve firmě jako prodejce. Byla šikovná a vzdělaná. Teď má hřebčín. Dánské plnokrevníky.“

Na rtech se jí objevil hořký úsměv.

„Můj otec Victorovi syny záviděl. Mně říkal třetí cena.“

„Jak to myslel, třetí cena?“

„První cena je kluk, druhá cena je postižený kluk a třetí cena je holka, tak to říkával.“

Flemming Caspersen zajímal Michaela čím dál tím méně. Samozřejmě si počká, jak Elizabeth zakázku de-

finuje, ale už teď byl rozhodnutý ji odmítnout. Peníze by se jim se Sárrou samozřejmě hodily, ale obejdou se i bez nich. Můžou si přitáhnout opasek o jednu díрку. Michael bude na volné noze pracovat pro Shepherd & Wilkins, ačkoli to bude znamenat, že pak bude muset jet někam na konec světa do Jemenu, Nigérie nebo, Bože chraň, Kazachstánu. A to minimálně na měsíc. Na volné noze dostává nabídky každou chvíli. To zní ve své podstatě pěkně, ale ve skutečnosti to znamená, že se pak musí zhostit úkolů, kterým se stálí zaměstnanci vyhýbají jako čert kříži.

„To s tou třetí cenou je hláška z brožury s trapnými vtipy?“ přeptal se nepřítomně.

„Ano. Nemyslím si, že by tím chtěl něco říct. Byl prostě...“

Zatvrdlý megalomanský starý hajzl, doplnil v duchu Michael.

„Proč tu jsem?“

Ta otázka ji očividně zaskočila.

„Co prosím?“

„Proč tu jsem?“

Pohlédla na něj a chtěla něco říct, ale zavřela pusy a vzchopila se.

„Jste tu, Michaeli,“ řekla posléze. „Jste tu, protože si myslím, ne, protože vím, že můj pošahaný otec někoho zabil. Pro zábavu. Ze sportu. Při šíleném, chorém a zvráceném honu na lidi. Proto tu jste.“

Zvedla se a vzala z police za nimi dévédéčko bez jakéhokoli obalu nebo označení. A rozplakala se.

2

Během těch tří minut, co film trval, neřekla ani slovo a vůbec se nehnula. Ale bez ustání brečela. Tiše. Aniž by se s tím snažila cokoli dělat. Ani Michael se nehýbal.

Seděl v nejtemnějším rohu knihovny se svým špičkovým laptopem na kolenou a sledoval popravu mladého muže na jakési hoře. Slyšel mužský zpěv a viděl, jak vzduchem proletěl nějaký předmět, černý pytel ovázaný bílým provazem. Štvaný muž pytel chytil, vložil do něj ruku a vytáhl předmět, který zůstal skrytý za jeho tělem.

Nahrávací zařízení bylo výborné, obraz i zvuková stopa byly ostré jako břitva, kamera se ani nezachvěla a přiblížila si bledý obličej muže, který rychle odkulhal do tmy. Něco si tiskl k hrudi. Pak píseň dozněla a po půl vteřině třeskla rána z pušky.

Vyšel jen jeden výstřel a nebylo vidět, jestli muže zasáhl nebo ne. Pak našla kamera mrtvého na úzkém, kamenitém svahu pod převisem. Jedna ruka oběti se dotýkala vody, ale věc z pytle někam zmizela. Vypnuli reflektor. Nebe s hvězdami se několik sekund jasně klenulo nad vodami ozářenými měsícem, pak kameru vypnuli.

Michael vyndal dévédéčko z počítače a přitom si dával pozor, aby se konečky prstů dotýkal jen jeho hrany. Pak jej položil na klávesnici a zvedl se.

„Mohu si tu někde dojít na záchod?“

Nepodívala se na něj.

„Třetí dveře nalevo... promiňte... promiňte.“

Ve velkém domě bylo chladno, přesto mu mezi lopatkami vystoupil pot. Michael prošel chodbou s vysokým stropem, zamkl za sebou dveře do koupelny a opláchl si obličej ve studené vodě. Zuby mu drkotaly a žaludek se mu protáčil jako starý zámek. Zvracet ale nehodlal.

Právě viděl v ostrých, přirozených barvách v doprovodu autentické zvukové stopy, jak k smrti uštvali člověka. Bezděčně pomyslel na nedefinovatelný, ale propastný rozdíl mezi nejvěrnější produkcí Hollywoodu a skutečností.

Špatně se mu ale neudělalo ze samotného dévéděčka, ačkoli nepochyboval o tom, že je záznam pravý. Nebo přesněji řečeno, nebylo mu špatně z filmu. Ale z té písně. Připomněla mu Groznyj, mrtvé hlavní město Čečenska.

V září 2007 musel Michael spolu se svým stálým partákem Keithem Mallorym strávit na půdě rozpadajícího se kostela plného krys na předměstí Grozného nekončící dny. Keith, který po nešťastném kontaktu s improvizovaným výbušným zařízením v Iráku kulhal, se stal majorem ve věhlasné, britské, elitní jednotce a následně vrchním poradcem ve společnosti S&W. Zajímal se o literaturu, byl to Michaelův nejbližší nadřízený a stal se jeho dobrým přítelem.

Tohle byl prý ten nejpodivnější konflikt, jakého se kdy Angličan účastnil. Odpočaté a dobře živené ruské síly zůstávaly v pasivní pohotovosti několik stovek metrů severně od kostela, zatímco se muslimští rebelové bezstarostně ubírali ruinami města směrem k jihu. Hlouček zpívajících žen zametal ulici mezi rozpadajícími se a dávno opuštěnými činžáky. Celé to působilo surrealistickým dojmem a všichni se tvářili nezúčastněně a lhostejně k druhým. Vypadali, jako by si užívali teplé, slunečné, pozdní léto a přestávku mezi boji.

Michael a Keith uvízli ve vyjednáváních s militantní skupinou *fedajínů* o přiměřeném výkupném na mrtvém bodě. Šlo o kompenzaci za anglickou skupinu Červeného kříže, kterou před několika měsíci Čečenci unesli z polní nemocnice.

S & W vyjednávali jménem mezinárodní bezpečnostní agentury, jejímž klientem byl Červený kříž. Měli připravený kufr s použitými dolarovými bankovkami pro únosce a menší kufřík s dolary pro zkorumpovaného důstojníka v ruském letectvu, který by snad mohl, ale možná také ne, zajistit vrtulník. Vyzvedl by je, až budou

potřebovat dostat sebe a skupinu lékařů přes hranici do Ázerbájdžánu. Podlahu pokrývaly dva centimetry suchého holubího trusu, leželo na ní krátkovlnné rádio a kulkami z kulometů poničení sádroví andělé a ikony, které zachránili z přízemního prostoru kostela. Měli jeden druhého, svá zavazadla, ruličku mikrotenových sáčků, do kterých si ulevovali, a spoustu vody a jídla pro kosmonauty.

Jejich nabídku dělilo momentálně od přijetí několik málo tisíc dolarů. Vše ale bylo otázkou pýchy a váhavého vydávání příkazů velením.

„*He fishes 'cause he can't fuck lady Ashley*,“ vzpomněl si Michael na Keithova slova těsně předtím, než začala ta píseň.

„Co?“

„Sakra to je Jake Barnes,“ odpověděl Keith unaveně a ukázal na Hemingwayův román *Fiesta* v salátovém vydání, kterým právě zabíjel čas.

„Samozřejmě.“

Bývalý major si povzdechl a knihu odložil. Dlouho se pokoušel naučit svého dánského kolegu číst něco jiného než katalogy zbraní, balistické tabulky a časopisy o autech.

Pak naklonil hlavu na stranu. „Kdo to zpívá, Miku?“

Michael přiložil oko k odstřelovacímu otvoru u okna, které mířilo na ruské řady. Keith se proplazil po rukou a kolenou pod nízkým stropem a podíval se vlastním dalekohledem.

O tři sta metrů dál chytila posádka ruského tanku mladou muslimskou matku a její asi tak sedmiletou dcerku. Elitní vojáci speciální jednotky Specnaz, snadno rozeznatelní podle modrobíle pruhovaných trik, poskakovali po tanku, klátili se a dupali do rytmu klasičky od Queenů *We Will Rock You*. Ženu hodili mezi vojáky před tankem.

Strhávali z ní jeden kousek zářivého vyšívaneého oděvu za druhým. Dcerka seděla mezi nohama vojákovu na dělu a s odvrácenou tváří plakala. Voják jí zkroutil ruce za záda, přiložil jí pistoli ke krku a pokoušel se ji políbit. Matka, která byla teď už nahá, k smrti vyděšeně křičela.

Keith ho pomalu tahal pryč.

„Není v tom nic osobního, Miku. To je teror. Vypadni od toho okna, ksakru!“

První voják matku znásilnil přitlačenou na tank. Maskáčové kalhoty mu spadly na těžké boty a temeno ženy rytmicky naráželo do pancéře. Michael sledoval její hadrové paže a široce roztažené nohy po stranách vojákovy pracujícího těla. Voják měl ruce i krk opálený, zbytek těla byl okolo amatérských modrých tetování bílý.

Čtyři další stáli ve frontě.

Chlap na dělu narval hlavěň dívce do pusy a rozepínal si poklopec.

Keith ho znovu hrubě zatahal za paži. Michael věděl, že by mohl z půdy kostela znásilňujícímu vojákovu prohnat kulku kolíbající se hlavou, aniž by zasáhl matku.

Jenže by tím ztratili skupinu Červeného kříže.

Dokonce do nábojové komory vložil jeden náboj, ale Keith mu vykroutil zbraň z rukou a zasyčel mu do ucha racionální a hrozivé věty. Pak si Keith Mallory nasadil na uši sluchátka od rádia, ačkoli bylo na této vlnové délce bez signálu. Michael se odplazil do nejvzdálenějšího, temného rohu půdy a přitiskl si ruce k uším.

Když se vrátil do knihovny, žmoulala Elizabeth Caspersenová v prstech kapesník. Posadil se do křesla vedle ní, ruce složil do klína, aby potlačil třes.

„Co na ten film říkáte?“ zeptala se.

„Myslím, že jsou ty záběry pravé,“ odpověděl a pohlédl na své ruce. „Čímž jsem toho názoru, že tu někdo

nafilmoval zločin. Mám dojem, že ten film má být jakousi loveckou trofejí.“

„Ach, bože.“

Vzhlédla ke stropu a po tváři se jí opět rozkutálely slzy.

„To jste si jistě říkala i vy,“ pokračoval. „Jinak bych tu neseděl.“

Pohlédla na kapesník, který si obtáčela kolem prstu.

„Ano, já jsem jen doufala... Nevím, v co jsem doufala. No, myslím, že jsem doufala, že řeknete, že je to celé zinscenované, že to je jen film... podivný film.“

„Kde jste ho našla?“

Zvedla se a přešla k benátskému zrcadlu, sundala ho ze zdi a ukázala na bílé ocelové dveře s klávesnicí.

„Otcovi právníci právě dávají dohromady jeho pozůstalost. Vyprázdnili jsme schránky v bance na náměstí Kongens Nytorv a scházel nám jeho soukromý trezor.“

„Vy jste znala kód?“ podívoval se nad tím, že to děvéděčko leželo v Caspersenově soukromém trezoru. Podle jeho názoru by spíš mělo patřit do protiatomového, podzemního bunkru.

„Zjistila jsem ho od zřízence pohřebního ústavu. Otec ho měl vytetované na vnitřní straně paže.“

Vysmrkala se.

Michael sraštil čelo.

„Skutečně? Když si byl zaplavat, tak přece mohl kdykoli teleobjektivem, nebo dobrým dalekohledem...“

„Jen pokud by také věděl, že se čísla měla vynásobit jedenácti a vydělit třemi podle jeho data narození,“ odvětila.

„Dobře.“

Přesto mu to pořád připadalo příliš jednoduché. Stejně jako mít jméno svého psa jako vstupní heslo k počítači. N-E-G-R.

„Co jste s ním udělali po smrti?“

„Chtěl se nechat spálit.“

„Byl na pitvě?“

„Ano.“

„A?“

„Nic. Prý dostal infarkt.“

„Jistě...“

Zvedl se a prohlížel si trezor. Byl to novější typ Chubb ProGuard. Špičkový trezor, který byl konstruovaný tak, aby nešel otevřít rychleji než za tři hodiny, a nedokázali to dokonce ani technici společnosti Chubb. Dvířka byla bílá, hladká a nepoškozená.

„Ukázala jste film ostatním?“

„Samozřejmě že ne! Nechápu, jak to mohl otec udělat. Není to typické?“

„Co?“

Slzy se jí pomalu překulily přes řasy.

„Že hodně bohatí lidé... Víím, že člověk rychle ztratí smysl pro realitu, když žije izolovaně, jako ke konci žili otec s matkou. Ani on ani matka už netušili, kolik stojí litr mlíka.“

„Nevím, jestli je to typické. Není přece jisté, že to byl váš otec.“

Upřela na něj pohled: „Proč by to tu jinak měl? Vždyť je tam vidět!“

„Je vidět půlka vousů pod uchem, část ucha, klobouk, kus paže a dlaně,“ namítl decentně. „Může to být kdokoli.“

„On ale přesně takový klobouk měl! Já prostě víím, že to je on.“

„Takovýhle klobouk nosí všichni lovci,“ namítl Michael.

Otevřela dvířka od trezoru dokořán, vytáhla z poličky mělkou krabičku na šperky a odklopila víčko. Na tmavomodrém hedvábí bylo zlatým písmem vytištěno *Cartier-Paris*.

„Leželo to tady.“

„Byl bych rád, kdybyste na to už nesahala,“ ozval se.

Pohlédla na něj, pak jí svítko a už už chtěla krabičku odhodit.

„Klídek,“ zareagoval Michael.

Z kabely vytáhl průsvitnou igelitovou tašku a Elizabeth do ní vložila schránku.

„A já bych se měla tvářit jako nějaká advokátka,“ komentovala. „Otisky prstů, samozřejmě. Bože můj.“

„A chlupy, vlákna, buňky, šupinky kůže a tak podobně,“ doplnil ji. „Neměla byste na sebe být tak tvrdá. To je, jako kdyby lékaři ignorovali nádor, který jim prorůstá vlastní kůží. Je to určitá zaslepenost.“

„Slibuju, že taková nebudu,“ odpověděla mu.

„Co chcete, abych s tím filmem udělal?“

Váhala.

„Chci, abyste zjistil, jestli je to můj otec, kdo jsou ty oběti, a kdo se toho ještě účastnil. To je to, co chci vědět, a proto tady jste. Zajímá mě, jestli měl ten mladý muž nějaké pozůstalé, kterým bych mohla pomoci.“

„Finančně?“

„Celkově,“ odpověděla mu. „A co vy? Stojíte ještě o tu práci?“

Pohlédl z okna.

„Rád do toho půjdu, ačkoli je to těžký úkol, který bude vyžadovat externí pomoc,“ odpověděl. „Nekývl bych na vaši nabídku, kdybych si myslel, že nemám šanci to vyřešit. Ta práce není v rozporu s mými osobními pravidly. Váš otec je po smrti, a tudíž ho nelze trestně stíhat ani postavit před soudní řízení.“

„Na tomto světě ne.“

„Přesně tak. Zjistím, kdo je ta oběť, a co se týče těch lovců, tak ty najdu, a až je najdu, tak je bude možné obvinít a potrestat.“

„Pokud jim něco dokážete,“ opáčila advokátka. „Nebo je donutíte k přiznání.“

„Donutit je se přiznat bude možná to nejsnazší,“ okomentoval to Michael. „Mám dojem, že budou mít vojenskou školu. Používají laserové zaměřovače, které si lze sehnat v civilu, ale připadá mi nepravděpodobné, že by je měli všichni, pokud se jedná o obyčejné, zvrhlé lovce, kteří se zúčastnili jakéhosi loveckého výletu na náhodnou oběť. Krom toho je vidět rukáv toho, co stojí vedle kameramana. Je z armádní maskáčové uniformy. A pak tam máme takové ty méně zřejmé věci, jako je třeba ta písnička a tak podobně. Jsem si docela jistý, že to jsou vojáci, nebo bývalí vojáci.“

„Vy už jste někdy slyšel o tom, že by někdo pro zábavu honil lidi? To je přece šílené. Zvrácené.“

Safari na lidi? O tom Michael nikdy neslyšel a podobný hon by zamítl jako absurdní povídku, jako tu o filmu na internetu, kde lidi zabíjí v přímém přenosu, šmitec. Teď měl před sebou obojí a byl si jistý, že tenhle film je pravý.

Kromě toho také věděl, že se někteří vojáci už nikdy nevrátili úplně domů. Od začátku byli jiní, nebo je zničila válka. Někteří hledali útočiště v pustině jako poustevníci, jiné zaměstnali jako poradce v bezpečnostních firmách. Za svou kariéru už poznal několik profesionálních operativců, kteří rozhodně byli z jiného světa a o tomto už zapomněli skoro všechno.

„Nikdy jsem o tom neslyšel,“ ozval se konečně.

„Netušíte, kde se to mohlo stát?“ zeptala se.

„Je to polární krajina,“ odpověděl jí. „Ale to je, jak známo, široký pojem. Může to být kdekoli od Patagonie po Aljašku. Ty záběry můžou být taky z horské krajiny mimo polární oblast. Křičí tam na ně, ale nedokážu rozeznat jednotlivá slova ani jeho mateřštinu.“

„Dokážete to zjistit?“ zeptala se s beznadějí v hlase. „Všechno?“

„Myslím, že jo,“ odpověděl Michael.

„Jak?“

„Film si otevřu v různých softwarových programech. Napadá mě, že bych možná mohl místo činu identifikovat podle souhvězdí, která jsou vidět těsně předtím, než kameru vypnu.“

Zase si kapesníkem osušila oči a vzhlédla ke klenutému stropu.

„Možná bych prostě měla informovat policii.“

„Možná ano.“ Michael se na ni povzbudivě usmál. „Ale nejdřív mi dejte čtrnáct dní čas. Nevylučuju, že do toho bude nutné a relevantní policii zatáhnout. Mají zdroje, které já nemám. Ale taky podléhají určitým, civilizovaným pravidlům, která já respektovat nemusím.“

„Vy nejste civilizovaný?“

„Dokážu být docela necivilizovaný.“

„Dobrá. Dostanete dva týdny. Co uděláte s tou krabičkou?“

„Pošlu ji do soukromé kriminálně-technické laboratoře v Bernu. Pokud bude na krabičce stopa lidské DNA, tak ji najdou, a pokud jsou na ní otisky prstů, kromě těch vašich samozřejmě, tak je taky odhalí.“

„Nemůžete jim ale poslat i dévédéčko,“ řekla znepokojivě.

„Samozřejmě že ne. Ale můžu sám zjistit, jestli nejsou na disku ještě jiné otisky prstů, než ty vaše. Nejsem si ce kriminalistický technik, ale trochu jódového prášku a lepenku mám.“

Elizabeth Caspersenová pochybovačně přikývla.

„Netušila jsem, že něco takového existuje,“ ozvala se posléze pomalu. „Chci říct, že existují soukromé, právně-technické laboratoře. Ale samozřejmě jsem taky nevěděla, že existují lidi, jako jste vy.“

„Ve Švýcarsku si za peníze koupíte všechno,“ vysvětlil jí Michael. „Což mi připomíná, že si musíte sehnat někoho, kdo projde osobní účty vašeho otce. Nebylo by vůbec na škodu vědět, jestli měl soukromé trans-

akce s Lichtenštejnskem, Normanskými nebo Kajman-
skými ostrovy či s nějakým jiným daňovým rájem.“

Nafoukla tváře a pak vzduch našpulenými rty vyfou-
kla.

„Samozřejmě, jak hluboko do minulosti mají jít?“

„To vám řeknu hned, jak budu moci. Můžu se podí-
vat na jeho zbraně?“

„Jistě.“

Začala se zvedat, ale pak se zase posadila.

„Já to nepochopím!“ řekla. Ukázala na dévéděčko.

„Jak to může někdo udělat?“

„Elizabeth, vy jste normální. Takže to samozřejmě
nechápete. Já tomu taky nerozumím a to jsem si urči-
tý druh honby na... lidi zkusil, ačkoli to byli darebáci.
Lidi, co žijou izolovaně, jako váš otec, jak jste říkala,
a co se stýkají jen s takovými lidmi, jako jsou oni, si
snadno vyvinou pocit nadlidskosti a nezranitelnosti.
Přestanou se pohybovat v obyčejné, přijatelné realitě
a vnímat, že se jich její zákony taky týkají.“

„Třeba miliardáři?“

Rozhodil rukama.

„Nebo politici, kteří nikdy neměli normální zaměst-
nání, princové ze Saudské Arábie nebo tříadvacetiletí
fotbalisti, kteří za týden vydělají to, co normální lidi za
rok, tím, že dvě hodiny kopou do míče a svět znají jen
z klubového autobusu nebo Astona Martina. Tvrdíme
jim, že jsou něco jako polobozi a oni tomu nakonec
uvěří. Mají kolem sebe poskoky, kteří jim drží realitu
daleko od těla a kteří budou vždycky dodavateli při-
pravenými splnit jejich speciální přání.“

„Jako jsou třeba safari na lidi?“

„Nebo panny, staré bugatky či prášek z rohu noso-
rožců,“ odvětil Michael.

Pochopitelně se nejednalo o obyčejný trezor na zbra-
ně, ale o celou místnost se zbraněmi ve sklepě domu.

Bylo tu vícero trofejí, pohodlná kožená křesla, regály s knihami s loveckou tematikou a nádherné, prosklené mahagonové uzamykatelné skříně vyrobené přímo do této místnosti. Bylo to takřka demonstrativně maskulinní útočiště.

Michael měl zbraně rád. Obdivoval jejich funkčnost, výkonnost a přesnost a byl fascinován i jejich vývojem jako takovým. Za skleněnými dvířky s fazetou v trezorové místnosti Flemminga Caspersena byly pušky a brokovnice v hodnotě jednoho nebo dvou průměrných ročních platů v Dánsku. Michaelovi se z nich sbíhaly sliny. Poprosil o klíče, nasadil si latexové rukavice a otevřel první skříň. Vyndával zbraně, otvíral závěry, pozvedával hlavně ke světlu na stropě a čichal k baskulím, zásobníkům a závěrám. Z poslední skříně vzal jednu ze seřazených loveckých pušek s hledáčkem. Sklopil hlaveň a s údivem chytil nepoužitý náboj, který vypadnul z nábojové komory. Zlomil hlaveň až do zadní polohy a zkoumal drážky ve vývrtu. Pak zbraň opatrně opřel o zeď.

Prošel všechny skříně, otevřel každou přihrádku a prohlížel si nábojové pásy, různá mířidla i krabičky s municí.

Pak ukázal na pušku opřenou o zeď. „Na támhletu dávejte dobrý pozor. Nechte ji tam takhle stát a nedovolte nikomu, aby se jí dotknul, ano?“

„Samozřejmě, ale proč zrovna tahle?“

„Je to pěkná zbraň,“ pokračoval. „Mauser M 03. Špičková moderní, a přesto obyčejná lovecká zbraň ve srovnání s tím, jaké skvosty váš otec jinak vlastnil. Například nemá vyryté žádné ornamenty, které jsou jinak na všech ostatních zbraních. Navíc neumí nic jiného, než co dokážou ty ostatní stejně dobře, nebo líp. Má pěkný Zeissův dalekohled s funkcí nočního vidění. Tuhle zbraň bych si určitě taky vybral, kdybych...“

„Kdybyste měl honit a zavraždit člověka,“ doplnila ho Elizabeth.

S vážným výrazem ve tváři přikývl.

„Je to nenápadná zbraň a je tu jediná, která není vyčištěná a promazaná, což je zvláštní, nebo přinejmenším zajímavé. Vývrt hlavně je zanesený a v nábojové komoře se stále nachází náboje, což je smrtelný hřích. Zajistil jsem jeden z nábojů, který pošlu společně s krabičkou do Bernu. Možná budeme mít štěstí. A vlastně budu potřebovat ještě něco, na čem budou otisky vašeho otce. A něco s vašimi otisky.“

„Třeba plnicí pero?“

„To by bylo výborné.“

Michael ukázal na stůl, na kterém stála do tří čtvrtin plná lahev whisky a křišťálová sklenička s nahnědlou, zaslou usazeninou na dně.

„Počítám, že si tady tu lahev whisky dopřával on?“

„Myslím, že si sem nikoho nevodil,“ usoudila Elizabeth. „Sem chodil přemýšlet. Vlastně jsem tu od jeho smrti nebyla. Bylo to jeho území a já byla zvyklá, že se sem nesmí chodit.“

„Kdybych si směl vzít tu skleničku, myslím, že by mi to, co se týče otisků, stačilo,“ prohlásil Michael.

Rozhlédl se po nějakém nářadí a našel pěknou sbírku šroubováků a kleští k výrobě kulových nábojů. Uchopil do kleští konec náboje a druhými kleštěmi opatrně vytáhl projektil, rozbuška spadla do šuplíku. Prázdný náboj vložil do igelitového sáčku.

Znechuceně hleděla na zbraň.

„Myslíte, že použil tuhle?“

„Možná. Rád bych taky viděl záznamy z toho vloupání, pokud je to možné.“

„Seženu je.“

Dal jí adresu hotelu, ve kterém bydlel vždy, když byl v Kodani.

„Ideálně zítra,“ upozornil ji.
„Samozřejmě,“ odvětila mechanicky.

Vyprovodila ho k hlavnímu schodišti, pokusila se o úsměv, ale nakonec zkřížila ruce přes prsa a sklopila pohled na dlažbu.

Stačilo by jedno neuvážené slovo a úplně by se zhroutila, napadlo Michaela. Tím zpropadeným dévédéčkem se zabývala příliš dlouho a příliš sama, navíc se v ní praly ohleduplnost vůči všemu možnému s nejrůznějšími požadavky a netušila, jestli mu může věřit. Pokud se záznam z toho dévédéčka zveřejní, bude muset ona, její muž i děti žít ve stínu toho filmu. Noviny je přibíjají na kříž a ona už nikdy nebude smět zapomenout, že její otec, známý finančník, byl ve skutečnosti psychopatický vrah.

Bylo obdivuhodné, že ho zkontaktovala místo toho, aby dévédéčko prostě zničila v naději, že od něj neexistují žádné další kopie. Věděl, že by toho sám nebyl schopen.

3

Po schůzce se Michael posadil do auta zaparkovaného pod jedním z pučících stromů v aleji. Sundal si sako a povolil kravatu. Bylo nepřírozeně teplo. Zasunul cédéčko do přehrávače. Zaposlouchal se do Joan Armatradingové a duchem nepřítomen vykouřil tři cigarety z osmi, což byl jeho dohodnutý denní přiděl. Tu dohodu uzavřela jeho žena sama se sebou, ale jeho jménem. Podíval se na svou kabelu, kde měl počítač a tušil, co by řekl Keith Mallory, kdyby zjistil, že tu práci přijal: „Nezapomeň si kevlar, Miku.“

Jenže on nevlastnil neprůstřelnou vestu ani zbraň. Střelné zbraně uměly proměnit nepřehledné situace v nepřehledné tragédie.

Byl celkem přesvědčený o tom, že ti lovci lidí byli vojáci, i když třeba vysloužilí. Profesionální vojáci si vytvářeli svou vlastní subkulturu zvláštními písňemi, stylem vyjadřování, účesy, tetováním a slangem. Tu píseň slyšel i jinde než jen v Grozném. Byla to vítězná hymna, kterou používali elitní vojáci v mnoha zemích.

Mladí vojáci, kteří byli nasazení v ostrých misích, už nikdy nenašli takovou pospolitost, která by se vyrovnala té válečné. Nebylo těžké někam odjet, ale mohlo být nemožné vrátit se zpět – obzvláště do společnosti, která byla rozpolcená v názoru na nutnost války.

Michael se setkal s mladými muži a ženami, ze kterých se stali něco jako misijní tuláci žadonící o možnost dalšího výjezdu. Na bojišti byli zodpovědní za supermoderní a drahocenný materiál, zatímco v civilu je poslali zametat podlahu ve skladu. A byla to generace bez autorit. Měli rodiče a učitele, kteří už neuměli nebo si netroufli vychovávat děti. Vyrůstali ve světě bez nároků, rohů a mantinelů. V armádě získali kompetentní a stabilní vzory, zodpovědnost, cíl a pospolitost. Někteří z nich si tam našli svou první rodinu.

V mnoha ohledech to měla tahle generace těžší. Jejich vnímání reality bylo od začátku překroucené. Do prvního zranění či úmrtí si mysleli, že se zase zvednou ze země, čerství a netknutí, až někdo restartuje počítač.

Michael našel parkoviště poblíž stanice Hellerup a příměstským vlakem dojel do centra Kodaně na zastávku Nørreport. Když měl klienty, kteří platili, bydlel v hotelu Admiral u přístavu. Nacházel se v centru a byl dráhý, kvalitní a byl z něj uklidňující a nevšední výhled na přístav.

Coural se ulicí Frederiksborggade a pozoroval tu spoustu lidí, kteří se slunili na náměstí Kultorvet. Bylo teplo a bezvětří a lidé pomalu vyměňovali péřovky,

zimní boty a čepice za košile, trička, džíny a letní boty. Všiml si tří žen, které usedaly ke kavárenskému stolečku uprostřed náměstí. Ta prostřední měla měděně zrzavé vlasy, dlouhé nohy v džínech, široké boky, pěkný zadek, rovná ramena a klasický vosí pas. Pleť měla světlou a jasnou, jak je pro zrzky typické, a přes obličej, hluboký dekolt až po bílou krajkovanou podprsenku, která jí vykukovala z výstřihu košile, když se předklonila, aby v tašce našla vyzvánějící telefon, měla štědře rozsypanou hrst velkých pih. Odhrnula si vlasy z tváře, přiložila telefon k uchu a lhostejně přejela Michaela pohledem svých zelených očí. Tvář i pohled jí ztuhly.

Michaelovi také zazvonil telefon. Slyšel nejasné brblání, zastavil se a sraštil čelo.

„Haló?“

Mlaskavé žvatlání přerušilo ostré kýchnutí.

„Tady Michael Sander...“

„Slyšels to?“ zeptala se jeho žena.

„Co jsem měl slyšet?“

„Julie se po tobě ptala.“

„Sáro, je jí rok a půl. Znělo to, jako když někdo šlápe na křečka.“

„Ona v podstatě mluvila, Michaeli.“

„Dobře.“

„Ty kouříš?“

„Teď zrovna ne,“ odpověděl.

„Co chtěla?“

Hlas jí potemněl.

„Nabídla mi práci,“ odvětil a utřel si z čela pot. „Vzal jsem to.“

„Pojedeš pryč?“ zajímalo ji.

„Asi jo.“

Sundal si tašku z ramene a podíval se do výkladní skříně.

„Budeš pryč dlouho?“ zeptala se.

Michael si stáhl kravatu a nacpal ji do kapsy saka.

„Myslím, že jo. Je to komplikované.“

„Je to nebezpečné?“

„Jo.“

Slyšel, jak malou posadila vedle sebe a jak její čtyřletý bráška něco zavolal na psa.

„Dávej na sebe pozor,“ řekla.

„Samozřejmě.“

„Miluju tě,“ pronesla.

„Já tebe taky, Sáro.“

V lobby hotelu Admiral měli wi-fi, takže si Michael našel klidný kout a poslal dlouhý email do kriminálně-technické laboratoře v Bernu. Pak zabalil sáček s prázdnou nábojnicí z lovecké pušky Flemminga Caspersena do kousku staniolu a poprosil recepční o velkou obálku, do které vložil pytlíky se skleničkou od whisky, prázdnou nábojnicí, plnicím perem a krabičkou na šperky. Požádal recepční, aby to všechno co nejdřív poslali FedExem. Důležitost úkolu zdůraznil tím, že položil na pult pětisetkorunovou bankovku. Recepční se usmála a slíbila, že se o to hned postará.

Michael otevřel v pokoji francouzské okno na balkon a zadíval se na kodaňský přístav, na jeho ústí, čtvrt Christianshavn a na klidnou hladinu moře v dáli. Dal si dlouhou sprchu, oblékl se do hotelového županu a pečlivě si nachystal na psací stůl svůj laptop, propisku a blok.

Štětečkem nanessl na dévédéčko jodový prášek, pak z něj opatrně sfoukl jeho přebytky a spatřil malé sbíhající se kruhy otisků prstů. Speciální lepicí páskou je z disku sejmul a podržel proti světlu pronikajícím balkonovými dveřmi. Byly to malé, identické, oválné otisky, které zřejmě patřily ženě a pouze jedné osobě. Tím si byl jistý.

Útržky lepenky s otisky se rozhodl odeslat do Bernu a požádat laboratoř, aby je porovнала s otisky na plnicím peru Elizabeth Caspersenové.

Pak si několikrát pustil film a poznamenal si různé detaily, které prvně přehlédl. Našel jediný, malý, několikavteřinový, křivý záběr samotného klienta. Shora a šikmo zezadu na něm byla vidět polovina loveckého klobouku s širokou krempou a páskem za stuhou. Pod krempou se ukázala část ucha, bílé, pěkně střížené kotlety, přesně jako na portrétu finančního vládce v Helle-rupu, nazelenalé rukávy, ruka v rukavici a kousek pažby. Michael vyřízl jednotlivé záběry z filmu a pohrál si s různými stupni světla, ostroty a kontrastů. Výsledek byl přinejlepším nejednoznačný. Takové lidské ucho je sice neskutečně individuální, ale tady ho většinu zakrýval klobouk a límec bundy.

Pokoušel se zjistit, jestli budou mezi rukávem a rukavicí vidět hodinky a došel k závěru, že tam nejsou. Zbraň nebylo možné identifikovat. Záblesk z hlavně zkoumal desetkrát, zepředu i zezadu. Určitě to bylo z nějaké lovecké pušky. Plamen byl delší a žlutější než z vojenské malorážní karabiny.

Z ostatních lovců viděl jen místy křivé stíny v krajině, když je náhodou zasáhl kužel světla z čelovky nebo reflektor kamery. Patrně stáli v řadě a soudě dle laserových zaměřovačů jich bylo šest, nepočítaje samotného klienta. Kameraman uklouzl a kamera zachytila muže stojícího nejbliž. Jakmile našel rovnováhu, záběr zase bleskurychle srovnal. Michael si tu krátkou sekvenci přehrál ještě jednou. Zorným polem se mihlo něco bílého a načervenalého. Zastavil záznam. Byla to noha, pravá noha v maskáčích se zakrvaveným obvazem okolo stehna.

Kameraman se tedy zranil.

Konec záběru si pouštěl pořád dokola. Tu tmavovlasou mladou obětí. Mužská ústa proměněná v křičící

otvor. Jak se muž otočil a rozběhl do volného prostoru za hranu útesu, s obsahem černého pytle v rukou. Byl to urostlý, vysoký a vysportovaný muž ke třicítce, na sobě měl vhodné outdoorové oblečení. Když ho kamera zase zaměřila, vypadal jako odhozená hadrová panenka na břehu něčeho, co mohl být fjord, ústí velké řeky nebo útes.

Michael přetočil film zpátky a přiblížil si pravou nohu oběti zachycenou v první části filmu. Byla bosá, bílá a tmavohnědá od něčeho, co připomínalo zaschlou krev. Nepřipadalo mu, že by to muže omezovalo v pohybu, ale byl dozajista tak napumpovaný adrenalinem, že by dokázal běžet i se zlomenýma nohama. Na levé noze měl pevnou pohorku s modrou tkaničkou.

Nebylo toho moc, ale Michael stejně cítil jistou nádej. Souhvězdí byla totiž na pozadí posledních záběrů vidět ostře a kamera zabrala toho mladého muže celého.

Udělal si přestávku a přecházel po pokoji sem a tam. Pak na posteli rozevřel cestovní tašku a usmál se, když spatřil, co mu Sára navrhla za četbu na cestu. Spolu s jednou kamarádkou z gymnázia vlastnila malý, ale napěchovaný antikvariát s nezvyklou otevírací dobou. Krámek se nacházel na hlavní třídě provinčního městečka na ostrově Fyn, kde bydleli a kde také vyrostl. Stejně jako Keith Mallory se ho pokoušela vytáhnout z propastného literárního bahna, jenže mu pokaždé vybrala knihy o zneužívání, promrhaných šancích a křehkých ženských smyslech a tužbách. Tentokrát to byla Flaubertova Paní Bovaryová. Když cestoval posledně, byl to román od Jane Austinové a předtím sbírka básní od Emily Dickinsonové. Hodil Paní Bovaryovou zpátky do tašky, místo toho vytáhnul propašovanou krimi od Joa Nesbøho a položil si ji na noční stolek.

Znovu se usadil k počítači. Byla to otázka geometrie, nebo spíš trigonometrie, řekl Elizabeth Caspersenové, když se ho zeptala, jestli dokáže lokalizovat místo činu.

A tak to také bylo. Podle pixelů na obrazovce vypočítal výšku oběti na 185 centimetrů tím, že ji porovnal s velikostí náramkových hodinek, s knoflíky na maskáčové bundě a slunečními brýlemi, které muži visely na provázku okolo krku. Studoval krajinu na pozadí během těch pár vteřin, které uplynuly od zhasnutí reflektoru na kameře po vypnutí kamery. Všiml si páru žlutých světél na protějším břehu, musela patřit nějakému autu nebo kamionu. To tedy znamená, že na druhé straně vody vede silnice, zatímco břeh dole je holý a kamenitý. Po vodě pluly kry tříštící světlo. Porovnáním délky mrtvoly dole na břehu a opět pomocí spočítání pixelů zjistil, že stěna útesu musí být asi tak sto metrů vysoká.

Zvětšil si hvězdy a planety nad nízkými horami v pozadí. Záběry upravoval tak, aby dokázal vytáhnout ještě další nebeské útvary. Kdyby mu tak nějaká kompetentní osoba dokázala vypočítat z astronomických almanachů vzájemné pozice hvězd a pozorovatelnou výšku nad hladinou moře, byl by schopen lokalizovat geografickou polohu místa činu s tolerancí několika kilometrů a čas s přesností na minuty nebo vteřiny.

Měl pocit, že je na dobré cestě. Vystříhl i záběry nočního nebe, zkopíroval si je na flashku a rozhlédl se po bezpečném místě, kam by mohl dévédéčko schovat. Samozřejmě ho mohl uložit do úschovného boxu v hotelu, ale možná by nějaký zvědavý zaměstnanec nedokázal odolat pokušení a to by mělo fatální následky. Podíval se nahoru. Krov se nad ním klenul tak čtyři pět metrů vysoko a trámová konstrukce byla obnažená. Dotáhl stolek doprostřed podlahy, na desku postavil židli, vložil disk do jedné z hotelových obálek, strčil si ji mezi zuby a vylezl nahoru. Našel trám se silnou vrstvou nedotknutého prachu na horní straně a vtěsnal obálku do praskliny ve dřevě. Prozkoumal místo ze všech úhlů, ale zespoda nebylo možné obálku vidět.

Spokojený s tím, jak pokročil, projel Michael roční účetní uzávěrky Sonartechu i vývoj kurzů na několika finančních portálech a zavolal svému oblíbenému finančnímu věstci, Simonovi Hallbergovi, novináři z deníku Berlingske Tidende. Tenhle mladý muž byl rozený badatel a měl obdivuhodnou síť zahraničních kontaktů. Michael jeho expertízy využíval už několik let, a to i když pro S & W prověřoval úvěruschopnost firem a věděl, že s ním bude novinář ochotný spolupracovat pod jednou podmínkou. Tou podmínkou bylo dva tisíce eur vyplacených na účet v Lichtenštejnsku. Simon Hallberg miloval jídlo, vyznal se ve víně a zbožňoval drahé hotely. Neautorizovaná konta mu umožňovala cestovat stylově.

Schůzku dohodli na zítřek a Michael mu převedl honorář.

Pozdní odpolední hodiny strávil surfováním na portálu *the deep web*. Zkoušel namátkou všechny možné kombinace slov jako SAFARI, SNUFF, MAN HUNTING, LIVE, SOLDIER, MERCENARY, REAL, TARGET, HUMAN, KILLING, BOUNTY, EXPERIENCE, UNIQUE, LIFETIME. Prošel široké spektrum nevyčerpatelně důmyslné lidské blbosti a perverze, ale nenašel nic, co by si zasloužilo hlubší zkoumání.

Nechal si na pokoj poslat obloženou bagetu a pivo a hledal dál, dokud u počítače nezačal poklimbávat a mozek dávno nepřestal fungovat. Postel vypadala neobyčejně lákavě. Přemítal, že si dá pauzu, na pár minut si lehne a pak bude pokračovat. A to byla poslední vědomá myšlenka, která Michaela napadla, než se neděle 15. dubna přehoupala do pondělí 16. dubna.

4

Vzbudila ho píseň. Nebo kocovina. Nebo plný močový měchýř, který volal po vyprázdnění. Kim Andersen se

vzepřel na lokti a pohlédl své spící novomanželce do tváře.

Úplně se posadil a pevně upřel zrak na komodu, aby se s ním ložnice přestala točit. Sako od uniformy leželo na zemi, ale bleďmodré kalhoty od galauniformy Královské gardy měl ještě pořád na sobě, kšandy se mu zamotaly mezi nohy. Po svatební party je do jejich domku odvezli okolo čtvrté hodiny ráno. Opilé na mol, ale šťastné.

Znova shlédl na její krásný obličej. Louise tu byla vždycky. Když se vrátil zpátky z Kosova, Iráku i Afghánistánu. Z nebe i pekla na zemi. Byla tu, když si připadal totálně prázdný a cizí, když příliš pil, když ho noční můry vyháněly z postele do lesa, kam chodíval na dlouhé procházky, dokud vše zase neviděl jasně a normálně. Teď byli svoji. Byl šťastný. Byl to nový, dobrý začátek.

Při močení na sebe pohlédl do zrcadla. Vlasy měl zvlhlé potem, ale čerstvě ostříhané, bradu neoholenou a oči hrubé a podlité krví. Byla to dobrá oslava a byli tam úplně všichni. Jejich rodiny, Louisini kolegové ze školy, staří kamarádi z armády, přátelé z loveckého klubu, kolegové z tesařství a dokonce i jeho mistr se ženou.

Ta píseň.

Zapnul si uniformní kalhoty a napadlo ho, že se mu to zdálo. Ta píseň tu nemohla znít. Byla tu přísně zakázaná. Vešel do obývacího pokoje s nízkým stropem a vyhlédl z okna. V domě nebylo slyšet nic, dýchalo se mu opět snáz. Jen se mu to zdálo.

Dobelhal se do kuchyně, uvařil si šálek Nescafé a pohlédl do lesa, který hraničil s pozemkem. Dřív dům patřil hajným. Dodávka z tesařství stála úplně vzadu na příjezdové cestě a Louisina nová smetanová alfa Romeo byla zaparkována těsně u domu, okolo karoserie měla ovázanou modrou hedvábnou stuhu a na střeše obrovskou mašli. Včera ji vzbudil a vzal za ruku, pro-

tože už to nemohl déle vydržet. Požádal ji, aby zavřela oči a vyvedl ji ven do zahrady. Šel za ní a rukama ji vedl za ramena. Když stála jen dva metry od auta, vybídl ji, aby otevřela oči. Tvrdila, že z ní má radost, ale starost jí dělaly peníze. Svatbu ještě nezaplatili. Zklamalo ho to a trochu se chytli.

Všiml si, že alfa romeo má otevřené dveře, a přimhouřil oči. Přístroje na palubní desce svítily červeně. Vzal si hrnek s kávou ven a šel k autu. Píseň začala hrát znovu. Odhodil hrnek a rozběhl se, kšandy mu tloukly o nohy. Ta píseň mu vyplnila uši i mozek dusivou úzkostí. Klíč byl v zapalování, autorádio hrálo na plné pecky. Šátral po tlačítkách a konečně se mu podařilo cédéčko se starým rockovým šlágresem od Queenů vytáhnout. Byl to čistý disk bez jakéhokoli označení nebo obalu.

Kim Andersen ho odhodil do trávy, posadil se na přední sedadlo auta, nohy nechal venku na štěrku a hlavu si opřel do dlaní. Strniště na tvářích ho do nich škrábalo, když zvracel.

Dlouho po tom se zvedl a vydal se k domu. Prošel verandou i vstupní halou a otevřel dveře do dětského pokoje, na které sám namaloval žirafy, zebry, lvy a také holčičku s klukem běžící vysokou trávou savany. Děti hlídali Louisini rodiče, postele byly pečlivě ustlané a na každém uhlazeném polštáři ležel lesklý devítimilimetrový náboj. Jeden pro Lukasovu pětiletou hlavu a druhý pro Hanninu tříletou.

Za dvě hodiny ho našla jeho novomanželka, jak visí na provaze uvázaném na jedné ze spodních větví dubu. Pod kývajícím se nahým nohama leželo převrácené bílé zahradní křesílko.

5

O tři hodiny později se policejní komisařka Lene Jensenové rozezvonil mobil. Právě se svými dvěma nejlepšími

kamarádkami usedla ke kavárenskému stolečku na kodaňském náměstí Kultorvet. Lene se na ně strašně těšila. Vídaly se jednou za půl roku. Podívala se na displej a zasténala.

„Cože?!“ zeptala se a zabořila lžičku do husté, bílohnědé pěny svého Caffè latte, které před ní právě přistálo. Lene se na Marianne a Piu omluvně zašklebila, hlas na druhém konci všechno zkazil.

Jednatřicetiletého tesaře Kima Andersena před pár hodinami odřízli ze stromu v jeho vlastní zahradě v lese jižně od Holbæku, informoval ji hlas. Oběsil se.

Hlas patřil policejní inspektorce Charlottě Falsterové, přímé nadřízené Lene ve státní policii. Jako vždy mluvila jasně, srozumitelně a trochu moc nahlas, jako by si někde ve své šéfovské duši myslela, že její podřízení jsou jistě ochotní, ale také poněkud připitomělí. Charlotte Falsterová neměla ráda nedorozumění, ale jen jasnou a srozumitelnou komunikaci. Absolvovala na to několik kurzů.

„Ten chudák určitě spáchal sebevraždu,“ prohlásila Lene. „Na to má člověk sakra přece právo.“

Sice svá slova vyslovovala potichu a nesrozumitelně, protože Charlotte Falsterová nenáviděla, když někdo mumlal, ale také samozřejmě dobře věděla, že by policejní inspektorka nepřerušila nedělní hodinu *tai-chi* nebo muzejní víkend v Berlíně, aby se zabývala banální sebevraždou na západním Sjællandu.

„Ruce měl za zády svázané pouty,“ zpravovala ji policejní inspektorka. „Kromě toho se včera oženil, takže načasování je poměrně neobvyklé. Je to válečný veterán se spoustou vyznamenání, to znamená, že o to budou mít novináři velký zájem. Lidé mají dojem, že armáda nedělá pro vracející se veterány dost. Že je ponechává vlastnímu osudu, ačkoli jsou traumatizovaní a nemocní. Z Holbæku požádali o pomoc. Můžete se tam vypravit a chopit se toho?“

Lene se už už chtěla zeptat, jestli by jí Charlotte Falsterová nezavolala zítra, ale pak se ovládla.

„Co Torsten?“ zeptala se.

„Rodí mu žena.“

„Jan?“

„Poranil si koleno. Při fotbale.“

„Christian?“

„Ten je na kurzu. Můžete s sebou vzít Mortena, jestli chcete,“ navrhla šéfová. „Vlastně byste měli být minimálně dva.“

Kdyby ji Morten Christensen požádal, aby opustila hořící auto, neudělala by to. A Charlotte Falsterová to věděla.

„Vyrazím za půl hodiny,“ prohlásila nakonec. „Stačí to?“

„Jsem moc ráda, že na to máte chuť i čas, Lene,“ utrousila šéfová ironicky. „Zavolám tam a řeknu jim, že jste na cestě.“

Lene nechala lžičku sklouznout do sklenice. Už neměla na kafe chuť. Chtělo se jí křičet. Opřela se s rukama v klíně a hleděla před sebe.

„To byla ta právnička?“ zeptala se Pia.

„Nadřízená mrcha,“ přitakala Marianne.

Takovýhle výraz totiž dokázal Lene ve tváři vyvolat jen jeden člověk.

„Máš narozeniny,“ ozvala se Pia zlostně. „Proč jsi jí to sakra neřekla?“

„Není to žádná mrcha,“ odpověděla jí Lene. „Je v pohodě, vlastně je to taková napůl... stará panna, ale jinak je v pohodě, nebo...“

„Tak to teda vážně není,“ kontrovala Pia.

Pia Holmová pracovala jako zdravotní sestra na oblastní psychiatrii, pocházela z jižních zemí, měla černé vlasy, byla temperamentní a Lene měla ráda jako nikoho. Potkaly se před mnoha lety na schodech v ulici Istedgade. Tehdy Lene ještě nosila uniformu a projížděla

hlídkovým vozem původní policejní Stanice 1 v centru. Pie zrovna její expřítel málem roztřískal dveře do bytu, ačkoli ho týž den propustili s podmínkou. Její dcera, které tenkrát bylo pět, dřepěla v noční košili v koutě předsíně, ruce si tiskla na uši, zatímco Pia volala na policii. Ostatní obyvatelé ve vchodu si zesílili televizi a doufali, že to muž skončí a zmizí.

Pia právě strkala za dveře komodu, když zaslechla venku na schodech rychlé lehké kroky, překvapený výkřik a klidný, káravý, ženský hlas. Pootevřela dveře a mladá zrzavá žena v policejní uniformě se na ni usmála. Na podestě schodiště ležel na břiše její bývalý. Černou uniformní botou mu policistka sešlápla ruce překřížené mezi lopatkami.

Ve škvíře ve dveřích se pod matčinou tvář objevil i vážný obličejíček dcery. Zrzavá policistka se usmála ještě víc a zeptala se, jak se jmenuje a kolik je jí let. Pak se podívala na Piu.

„Znáte ho?“

„Ano, tedy ne... kdysi... jsme spolu tak trochu chodili. Pustili ho s podmínkou. Sleduje mě. Pokoušela jsem se i přestěhovat.“

Rozplakala se.

Policistka pohlédla Pie Holmové do očí a prohlásila, že se tu její ex už neukáže. Ať jdou spát a zítra si nechají spravit dveře.

„Slibujete?“ zeptala se Pia.

„Čeká ho věznice na Amageru,“ prohlásila policistka.

„Zkurvená děvko,“ zasípál ze země expřítel.

Pia Holmová zavřela dveře a zaslechla zvuk, jako když se láme suchá větev. Její bývalý přítel zařval. Krátce na to bylo slyšet, že něco těžkého padá ze schodů.

Vběhla do obýváku a vyhlédla na ulici. Vlasy policistce v pouličním osvětlení měděně svítily, vlekla za sebou za nohu bezvládné lidské tělo. Její parták se opíral

o kapotu hlídkového vozu, nohy měl překřížené a pokušoval cigaretu. Dveře auta byly otevřené, modré světlo z kontrolky majáčku rytmicky klouzalo po fasádách a Pia zaslechla šumění vysílačky. Kolega odcvrknul nedopalek a poklidně pomohl zrzavé kolegyni vecpat zmoženého expřítele na zadní sedadlo. Třískli dveřmi, vypnuli maják a hlídkový vůz zabočil na konci ulice u hlavního nádraží a zmizel.

Pár dní nato náhodou potkala zrzavou policistku v civilu v supermarketu a zeptala se jí, jestli by nezašla na kafe. Zbytek si lze domyslet.

Marianne, kterou Lene znala od chvíle, kdy si vedle ní sedla první školní den v první třídě a která teď bydlela ve vedlejším vchodu ve čtvrti Frederiksberg, jí položila ruku na paži.

„Kam musíš jet, kočko?“

„Do Holbæku.“

„Nejde o žádný děti, že ne?“

„Myslím, že ne.“

Lene se zhluboka nadechla a pokusila se usmát: „Tak příští víkend? Slibte mi to! Obě!“

„Jasně,“ odpověděly.

Podívala se na mobil na stole a zlostně si rukou projela dlouhé zrzavé vlasy.

„Proč si sakra... Proč si sakra lidi nedaj pohov, do prčic?“

„To bys byla bez práce, broučku,“ reagovala Marianne rozumně.

„Mohla bych se vrátit na Krétu a půjčovat surfy,“ představila si Lene. „Nebo vyrábět šperky pro turisty.“

„Nedělala jsi to před dvaceti lety?“ optala se Pia. „Musíš dostat dárky!“ Kamarádky se začaly hrabat v taškách. Dostala dárkovou poukázku do klubového kina Cinemateket, protože milovala film, a krásné stříbrné náušnice s perlami a delfíny. Chtělo se jí brečet.

„Jste moc hodný,“ zamumlala.

„To teda jsme,“ odpověděla Marianne. „Všechno nejlepší!“

Lene našla svůj malý starý citroën na ulici Nørre Voldgade, chvíli v něm jen tak seděla a pozorovala svůj odraz v zrcátku za stínítkem. Vypnula si vrásky od smíchu okolo očí, doplnila si rtěnku a vzdychla. Nové náušnice jí slušely. Gumičkou si sepnula vlasy do tlustého culíku. Cítila se přesně na svých čtyřicet tři let. Její dceři Josefine je jednadvacet a pracuje v baru jako divá, aby nastrádala peníze na půlroční cestu s kamarádkou do Jižní Ameriky. Nezbyvá než doufat, že pak snad konečně přijde na to, co se sebou. Přesně tak to udělala po gymnáziu a – podle slov otce – ne zrovna úžasné maturitě i Lene. Půl roku bydlela na Krétě, pak se vrátila domů do Vordingborgu a do nevědomosti. Byla první v rodině po mnoha generacích, kdo nešel na vysokou školu. Policejní akademie se podle jejího otce lékárníka a matky, klasické filoložky, nepočítala.

S Nielsem se rozvedla, když jí bylo třicet devět a Josefině sedmnáct. Obešlo se to bez velkých dramát a došlo k tomu přinejmenším s pětiletým zpožděním, na tom se později shodli oba dva. Niels se znovu oženil, ona se lopotila dál, jakžtakž spokojená se svým prací naplněným single životem. Vážně se nezamilovala už celé roky a flirtovat jí moc nešlo.

Jela domů do ulice Kong Georgs Vej, zaparkovala a vyšla do bytu ve třetím poschodí. Byl to pěkný světlý čtyřpokojevý družstevní byt, který si Lene koupila z dědictví po otci. Otevřela dveře a zavolala, že je doma.

Ucítla popcorn. Její dcera seděla u jídelního stolu v obýváku s kamarádkou, se kterou měla jet do Jižní Ameriky, pojídaly popcorn a studovaly mapy a průvodce.

„Co tady děláš?“ zeptala se jí Josefine. Pak se podívala Lene do tváře a už se na nic dál vyptávat nemusela. Pozvedla mísu.

„Dáš si?“

Lene si vzala pár kousků.

„Jsou pěkný,“ prohodila Josefine a ukázala na náušnice.

„Díky, Josi. Hned zase půjdu.“

„Kam jdete?“ zeptala se jí dceřina kamarádka.

„Musím do Holbæku,“ odpověděla temně.

„Mohlo by to být i horší,“ povzbuzovala ji Josefine.

„Jak horší? Třeba do Grónska?“

„Například.“

„Bože.“

Lene vešla do ložnice a začala do sportovní tašky házet spodní prádlo, oblečení a toaletní potřeby. Přemýšlela, zda si s sebou má vzít boty na běhání. Zpravidla bývala ve výborné kondici. Dvakrát nebo třikrát týdně chodila na box do policejního sportovního spolku. Díky chráničům zubů, helmě a full contactu vážila stejně, jako když jí bylo pětadvacet. Nikdy se necítila silnější, pružnější a rychlejší, než právě teď. Pak otevřela malý ocelový trezor zazděný do stěny za šatní skříní a zkontrolovala uloženou služební pistoli. Byla to nevzhledná devítka od Hecklera & Kocha s osmnácti náboji v zásobníku. Ujistila se, že není nabitá. Vložila ji do tašky, vedle ní položila opasek s pouzdrům, dva zásobníky a zapnula zip.

Mohla vyrazit.

6

Lene si všimla policejního auta na konci úzké lesní cesty a vypnula GPSku. Střízličí ulice. Název zněl idylicky a bílý hrázděný dům s doškovou střechou na konci ces-

ty také působil útulně a udržovaně. Stála u něj dodávka místního tesařského mistra a sanitka, technický vůz policie a zbrusu nová alfa romeo s obrovskou modrou mašlí na střeše. Vedle sanitky ležela nosítka se zakrytým tělem. Čekali u nich dva sanitáři a hleděli směrem k jejímu autu.

Když přijela blíž, všimla si pod stromem v zadní části zahrady policisty. Vedle alfy romeo dřepěl kriminální technik v bílé igelitové kombinéze a zkoumal něco, co vypadalo jako zvratky. Trochu toho opatrně nabral do zkumavky.

Lene zaparkovala vedle vyjeté stopy od auta. Zahrada hraničila s lesem a za pozemkem byla dlouhá podmáčená louka. Pásl se na ní srnec. Pozvedl hlavu a chvíli ji pozoroval, pak se zase sklonil k trávě.

Ukázala staršímu sanitákovi svou legitimaci, ten kývl na svého mladšího kolegu, který stáhl prostěradlo k bokům mrtvého.

Byl to štíhlý, urostlý, svalnatý muž. Na hrudi neměl ani chloupek, zato dole na břiše se mu zužovaly černé chlupy směrem k pupíku. Hlavu měl nepřírozeně daleko vytočenou vlevo. Napadlo ji, že má asi zlomenou horní krční páteř. Pod pravým uchem byl provaz svázaný do uzlu a na krku po něm zůstal hluboký modrý otisk. Kim Andersen měl přivřené oči a otevřená ústa. Tělo leželo napůl na boku, napůl na zádech, ruce měl totiž svázané za zády. Lene si sedla na bobek a prohlížela si pouta, která se nijak zvlášť nelišila od těch, co měla ve svém šuplíku v kanceláři. Technici ovázali mrtvému igelitové sáčky kolem rukou, aby mohli zajistit částice pod nehty a další stopy.

Kim Andersen měl na těle na dvacet tetování. Nad červeným srdcem u levé bradavky stálo napsané *Rege et Grege*. Podél vnější strany jeho levé paže si Lene všimla motta *Dominus Providebit*. Pod křížem hledáčku, který

byl namířený na hlavu tálibánského bojovníka, stálo *RLG Keeping Hell Busy* a pod dalším, ale nezaměřeným křížem hledáčku nad pravou bradavkou měl Kim napsáno *You Can Run, But You Will Only Die Tired*.

Na sobě měl Kim Andersen pevné, bledě modré uniformní kalhoty s širokým bílým lampasem. Šle měl zamotané mezi nohama a poklopec rozepnutý. Svěrače povolily a mrtvola páchla.

„Královská garda,“ ozval se mladší saniták.

„To vidím,“ odpověděla. „Díky, že jste počkali. Můžete ho klidně odvézt.“

Mrtvého vojáka zavezou do ústavu soudního lékařství v Kodani. Ona se tam vypraví zítra, snad jí soudní lékaři nabídnou nějaké poznatky. Samozřejmě kromě těch, co jsou jasné na první pohled.

Mezi stromy v zahradě se pnula červenobílá policejní páska. Technici vyznačili v trávě červenými a zelenými kolíky dva různé páry stop. Lene se sklonila pod páskou, minula geometricky perfektně vyskládaná polínka pod přístřeškem a pokračovala dál k mladému policistovi u stromu. Tady si prohlédla převrhnuté bílé zahradní křesílko a konec tenkého nylonového lana uříznutého metr pod větví.

Policista ukázal na otevřenou garáž, ve které byla na přívěsu malá plachetnice.

„Ten provaz je určitě z ní,“ prohlásil.

Vstoupili do garáže.

„Chybí otěž ze zadního cípu kosatky,“ vysvětlil policista. „Nebo... visí na větví.“

„Vy jste jachtař?“ zeptala se ho Lene.

„Jo, mám menší loď.“

Vydal se ke stromu, Lene šla za ním.

„Co říkáte na ten uzel nahoře?“ zeptala se ho.

„To je pěkná dračí smyčka,“ odpověděl. „Je to univerzální uzel, hodí se při jachtaření naprosto na všechno.“

„Vy jste ho znal?“

Policista potřásl hlavou.

„Kdo ho našel?“ ptala se dál.

„Jeho žena. Uvařila mu kafe. Odřízla ho, dala mu umělé dýchání a masáž srdce. Pak nás teprve zavolala. Přijali jsme její hovor ve čtvrt na jedenáct.“

Lene svraštila čelo. Tohle bylo pozoruhodné. Většina lidí by byla v naprostém šoku nebo by je popadl záchvat paniky.

Policista ukázal na bílou alfu romeo u domu: „To je ale pěkný dárek po ránu, co?“

„No to teda,“ potvrdila. „Měli jsme jít taky dělat řemeslníky. Kde máte kolegu?“

„Uvnitř u jeho ženy. Nebo spíš vdovy, že? Ačkoli nebyli svoji ani dvacet čtyři hodin.“

Lene pohlédla na pískoviště a tříkolku u garáže.

„Pravda. A co děti?“

„Ty jsou u její matky.“

Než vešla do domu, obula si modré návleky. Na první dveře vlevo někdo namaloval africká zvířata. Byly pootevřené. Lene do nich šťouchla nehtem. Byl za nimi ten nejuklizenější dětský pokojíček, jaký kdy viděla. Dvě pěkné bílé postýlky, na jedné povlečení z filmu *Příběh hraček*, na druhé z *Můj malý pony*. Dokonalé. Holčička a chlapeček. Hračky stály vyskládané na policových regálech nebo byly uklizené v plastových bednách úhledně seřazených pod postelemi. Příkrývky byly zastrčené okolo matrací, ale polštáře ležely na zemi. Nebyly povlečené, jako kdyby se na nich někdo vybíjel, strhal povlaky a mrsknul jimi o zeď. Lene povlaky našla pod hracím stolem, ale nedotkla se jich. Vyšla ven a požádala jednoho z techniků, aby vzal polštáře a povlaky s sebou.

Muž na ni pohlédl: „Co na nich máme zjišťovat?“

„Arne, kdybych to věděla, tak byste je zkoumat nemuseli.“

Povzdychl si a vlezl do dodávky pro další pytle na důkazy.

„Co ještě máte?“ zeptala se jeho ohnutých zad.

„Někdo se vyzvracel vedle alfy,“ odpověděl jí. „A našli jsme ještě tohle.“

Pozdvihl igelitový sáček s cedéčkem.

„Leželo v trávě, ale ne moc dlouho.“

Lene hleděla na šedý disk. „Těším se, až si poslechnu, co na něm je. Zítřka?“

„Samozřejmě. S radostí ho budu celou noc kopírovat a podrobovat všem akustickým testům, které mě napadnou. Stejně jsem jen pozval hosty na večeři a bridge. S tím si hlavu nelámej.“

„Nebudu, Arne. Nejsi sám, kdo měl program. Já mám například narozeniny.“

„Všechno nejlepší. Žena oběti přestříhla provaz nůžkami na větve. Vezmeme je s sebou.“

„Ještě něco? Co počítače?“

„Žádný jsem tu nenašel.“

Lene se na něj otočila.

„Existuje vůbec někdo, kdo nemá počítač?“ optala se ho.

„To nevím. Oni evidentně žádný nemají.“

Lene rozhodila rukama: „Samozřejmě že ho mají. Někde bude, Arne.“

„Můžeš si ho mileráda najít sama,“ odsekl.

„Proč musím všechno dělat sama?“

Zasmál se.

„Ty jsi tady detektiv.“

„Kristepane... A co stopy na zahradě?“

„Dva páry. Bosé nohy velikosti čtyřicet pět a nohy v ponožkách velikosti třicet devět.“

„Díky, Arne.“

Lene otevřela dveře do obývacího pokoje. Na kraji křesla seděla policistka s krátkými světlými vlasy. Ruce

měla složené v klíně a nohy stažené pod křeslem. Seděla v jedné z pozic, kterou člověk automaticky zaujme, když ví, že není vítán. Lene takhle seděla nesčetněkrát.

V nejzazším rohu pokoje přecházela sem tam žena, k uchu měla přitisknutý mobil. Na Lene se nepodívala, dál frustrovaně pendlovala mezi rozkládacím gaučem a knihovnou. Župan si volnou rukou přitáhla ke krku, z kulaté brady jí kapaly slzy. Byla o něco menší než Lene. Hezký, ale ztrápený a bledý obličej jí rámovaly dlouhé, tmavé vlasy. Měla na sobě kvalitní tělové punčochy. Lene napadlo, že asi patřily ke svatebnímu kompletu. Chodidla byla špinavá od mokré hlíny a ve vlasech měla ještě několik uvízlých zrněk rýže. Silný svatební make-up se jí úplně rozpil, řasenka jí v pruzích стекла až na krk a rtěnka se rozmazala.

„Nevím proč,“ křičela do telefonu. „Je prostě mrtvej, mami! Mrtvej, mrtvej, mrtvej! Někdo ho zabil.“

Lene zůstala stát u dveří.

Žena se na okamžik zastavila, aby se nadechla astmatickým dýchátkem.

„Kdo jste?“ zeptala se najednou a pohlédla na Lene. Nos měla červený a oči opuchlé. Policejní komisařka si v nich přesto všimla záblesku. Racionálního a chladného záblesku.

„Jsem policejní komisařka Lene Jensenová ze státní policie,“ představila se. „Upřímnou soustrast.“

„Je to tak zatraceně nespravedlivý,“ šeptala mladá žena. „K posrání nespravedlivý. Všema válkami prošel bez škrábnutí a pak... včera to bylo tak fajn. Vím, že by všechno bylo super.“

Ukončila hovor s matkou, sedla si na pohovku a zahleděla se do prázdna.

Lene si prohlížela černobílou fotku mrtvého na horní polici knihovny. Vojenská lodička, uniformní sako, bezstarostný úsměv, pěkné obličejové rysy. Klasika.

Fotka se podobala všem ostatním vojenským portrétům, které dosud viděla. Přes fotku Kim Andersen napsal: *Pro mou milovanou Louise*. Pak pohlédla na velkou barevnou fotografii ve stříbrném rámečku na druhé polici shora. Zvětčňovala skupinu zpocených vojáků na slunci v širé poušti. Za nimi se zvedalo hnědé holé pohoří a přímo nad hlavami těchto pěti mužů stálo slunce. Člověk by je od sebe sotva rozeznal, všichni byli vysocí, svalnatí a horní část obličeje jim stínily pouštní klobouky s širokou krempou a těsné tmavé nebo zrcadlové sluneční brýle. Vojáci byli snědí, vlasy i vousy měli přerostlé a nebyli oblečení zrovna podle pravidel. Dva na sobě měli pískově žlutá trička a volné maskáčové kalhoty, dva ani žádné tričko neměli a poslednímu přes kalhoty visela rozepnutá košile od uniformy. Čtyři z pěti měli okolo krku červený nebo černý kostkovaný arabský šátek a všem u stehna viselo černé pouzdro na pistoli.

Kim Andersen stál uprostřed. Lene ho poznala podle tetování.

Ten nejvyšší a nejurostlejší z nich stál trochu sám pro sebe s rukama překříženýma na hrudi. Byl to malý, ale významný odstup. Byl polonahý, šátek neměl, ani ho nikdo nedržel okolo ramen. Pěkný chlap, pomyslela si Lene. A kompletně potetovaný. Po pažích se mu přes ramena až k jednomu uchu vlnily postavičky, písmena a runy. Usmíval se jako ostatní, ale jinak. Rezervovaně.

Posadila se na pohovku vedle Louise Andersenové. Vdova tiskla čelo ke kolenům a Lene čekala, než pomalu ustanou potlačované vzlyky.

„Paní Andersenová?“

Přikývla.

„Kde máte děti?“

„U mámy.“

„Pojedete za nimi?“

„Ráda bych.“